

Lylas Herravälde

En roman av

Christina Nordlander

*Avaunt! avaunt! from fiends below, the indignant ghost is riven-
From Hell unto a high estate far up within the Heaven-
From grief and groan, to a golden throne, beside the King of Heaven!
Let no bell toll, then, lest her soul, amid its hallowed mirth,
Should catch the note as it doth float up from the damnéd Earth
And I! -tonight my heart is light- no dirge will I upraise,
But waft the angel on her flight with a Paeon of old days!*

(E. A. Poe, ur *Lenore*)

Prolog: Lyla, ett nytt försök

-... och hon är fullständigt frisk, frun, sade doktor Eldridge vänligt och klappade den liggande kvinnan mycket stilla på huvudet. Frisk och stark, stor och kraftig redan. Det är ingen fara med henne. Jag tror inte att *någonting* skulle kunna rå på henne, frun.

Barnaföderskan, en svettig och månblek kvinna som såg mycket liten och tunn ut i den stora sjukhussängen, lyfte en svag darrande hand för att skjuta undan läkarens, som var större och klädd med blonda hårstrån som såg mycket vita ut mot den bruna huden. En sköterska som stod vaksamt lutad mot de barmhärtigt svala dubbeldörrarna noterade det, och allt annat dessutom. Den hittills tysta barnaföderskans ögon, stora och mörka som på en döende fågel, hennes matta blonderade hår som låg styvt som sjögräs kring ett ansikte med plågade krusningar över kinderna och ner mot mungiporna... vått som sjögräs också, och svettlukten som steg i rummet påminde sköterskan om havet, ett instängt hav där den nakna solen värmdde vattnet utan att någonsin låta det fly undan som ånga, och där namnlösa ansiktslösa saker simmade och krälade... men Herre Jesus, en sådan ohygglig värme! Sjuksköterskan blinkade, men hennes ögon sved bara värre. Hon trodde att hon kunde känna lukten av sin egen svett också, och doktor Eldridges, som om alla människor luktade olika, och stanken skulle stiga som ett fläckigt moln till lysrören under taket och stanna där. Luftkonditioneringen var död, och patienter och läkare skulle snart följa den till Andra Sidan. Hennes fötter kokade i de neutrala vita gummisulade skorna, och under hennes skalle kokade hjärnan. Ett av avdelningens solblixtrande fönster hade öppnats, som om någon

hyste något hopp om att en vindpust skulle kunna leta sig in i sjukhusets glödande luft. Sköterskan såg inte ditåt. Utanför klinikens tegelugn glänste hustak och gator plågsamt under en himmel som var ett kistlock klätt med vitt siden.

Hon rätade på ryggen igen, och suckade lågt av lättnad när dörrens vita plast kändes nästan sval mot hennes skulderblad och rygg. Nej. Inte ens värmen fick distrahera henne. Hon skulle fortsätta... och det var det hon gjorde. Att notera. Hur kvinnan, som var den enda patienten i den här salen, blinkade med ögonlock som verkade sakna fransar. Hur hon log, matt och utan att orka uttrycka någon glädje... värmen fick själva saliven att jäsa, det måste kännas som om hennes läppar klistrade fast vid framtänderna. Ändå log hon, för det måste en kvinna göra när doktorn säger att hon har fött ett friskt barn. Och hon måste lyfta på huvudet, fast tröttheten känns som om den håller på att strypa en. *Så där ja*. Och hon måste säga något.

-Jag är glad att det var en flicka, viskade hon. Vårt andra barn... jag är glad att det blev en flicka. Det är jag.

-Åh, sade Eldridge och log ett något kraftfullare leende mot henne. Ni hade redan ett barn, då? En pojke tydligen, ms... ms...

-Anderson, formade sjuksköterskans läppar.

Hon andades inte ens ut ordet, men nu räckte det med att röra på läpparna för att de skulle kännas som lera. Dålig lera, torr och sprucken... vad hade det varit i hennes läppstift? Det hade varit mörkt rött, nästan vinrött, så vågat som en undersköterska kunde ha på sig, när hon tog på det i morse i sitt svala mörkvida badrum. Nu måste det ha blivit svart, jäst och förmodligen giftigt efter all sol. Vad visste hon egentligen? Satans eldvioletta UV-strålning, giftvarningar angående smink, lösgående råskinn som kunde ta sextigt mörkt läppstift som en invit... det hade varit så mycket sådant i tidningarna, ständiga varningar, visserligen små rubriker bredvid de stora smetiga svarta om kriget, men ännu mer oroande. Läppstift var inte längre säkert, inte bilar heller, inte datorerna som ändå inte användes, säkert inte släta vita sjukhusskor som fick fötterna att ånga bort. Inte ens i lilla Pearlreef kunde man hoppas på att något kunde vara säkert.

-Henderson, var det väl? sade Eldridge.

-Anderson, väste barnaföderskan fram. Crystal. Min make... är... han här?

Sköterskan skulle inte glömma någonting, inte den lätt förskräckta tonen vid de sista orden, och inte heller hur doktor Eldridge hastigt såg sig om. Hans hår var blont, mörkblont, och han var slätrakad fast försedd med polisonger, mycket brun och verkade plågas svårt av hettan... men alla gjorde det. Pearlreef stektes långsamt, och som i en mardröm gick alla människor och väntade på slutet.

-Mr Anderson, Annetta, sade läkaren och gav upp.

-Han gick för att köpa freena, svarade sköterskan medan hennes plågade hjärna drog fram fakta som en av de allt mer sällsynta datorerna. Tobakerian vid hörnet till Maydawn Lane. Fem minuter sedan, kanske mer. Han är tillbaka om fem minuter, ms Anderson.

Kvinnan Anderson log, ett matt leende som hade en smula mer lycka i sig nu. Sköterskan hade ingen lust att vara vänlig och moderlig och... omvårdande. Inte nu. Hettan brände sig in genom hennes ögon, och hon kände lukten av bränt tyg alldeles för starkt. Kanske skulle rök stiga från hennes rock snart.

-Klart att det måste firas, sade Eldridge och torkade kvinnans panna med en näsduk som var lika vit som allt annat. Men ni har väl inte tagit freena, ms Anderson? Under graviditeten, menar jag förstås.

Sköterskan hatade det tomrum som uppstod efter alla frågor, när hettan verkade hitta en mjuk punkt i allas hjärnor att fräta sönder och förstöra. Kvinnan borde få vila, hon borde inte behöva svara på dumma, meningslösa frågor som inte hade något samband med någonting. Ändå kunde

hon inte sluta att registrera... hon hade aldrig egentligen försökt. Barnaföderskans ögon som trängde ut ur sina hålor när hon letade efter ett svar, hennes ömkliga väsande röst, hennes försök att samtidigt låta tillmötesgående och fast:

-Använder... inte droger, doktor. Inte crom, ens. Inte freena. Ville inte ha bedövning... nu... heller. De gör inte livet enklare.

”Men hon är Crystal Anderson-Hawker”, tänkte sköterskan och kände ett märkligt leende på insidan av sitt huvud. ”Frånskild, har gift sig igen för att ha rätt att sätta ett barn till världen. Barn från det tidigare äktenskapet... sonen Tristram, sexton. Tristram Hawker, ihågkommen från tidningarna, aldrig riktigt glömd... den där kvinnan är farlig, med all sin blekhet och sitt trötta ansikte och sina svarta ögon utan iris. Hon är plågad och farlig och stark.”

-Mycket... starkt av dig, sade Eldridge som ibland delade hennes tankar. ”I smärta ska du föda ditt barn, sade Herren...” Första Mosebok...

-Tredje kapitlet, sextonde versen, fyllde sköterskan i.

-Har aldrig tvivlat på Herren, viskade kvinnan. Aldrig tvivlat, någonsin. Aldrig tvivlat...

-Bra att ni har hållit er från droger, också, fortsatte Eldridge. Enligt de senaste rönen ska det vara farligt för ens kropp.

”Enligt de senaste rönen är allt farligt”, tänkte sköterskan, men det stämde, förstås. Under det Första Herraväldets tid hade så mycket varit förbjudet, droger som aldrig skadat någon människa, avlyssning, övervakning, rannsaking i defensivt syfte... det var den tiden de var på väg tillbaka till, inte sant? Den sista naiva, oskuldsfulla tiden, lika avlägsen nu som de långhåriga ungdomarna med storblommiga skjortor och fredsmärken runt halsen och deras rop om fred och jämlikhet och lycka till alla. Hon hade sett dem i en dokumentärfilm på fortsättningsskolan, där förbudet mot historieundervisning hade tagits alldeles för slapt. De var på väg tillbaka till Första Herraväldet, inte sant?

-Klarar mig... bra, muttrade kvinnan.

Hon var inte stark nog att kunna tala i normal takt, men stark nog att kunna känna och tänka, ändå. Sköterskan började längta därifrån.

-Ni har väl funderat på vilket namn ert barn ska få? sade Eldridge formellt som en präst och drog fram ett litet gult papper och en svart tuschpenna ur läkarrockens stora fyrkantiga fickor. Anderson... det är Anderson-Hawker, inte sant? Er förre make hette Hawker. Vilket efternamn?

Pearlreef var ingen stor stad, och det hade funnits en välkänd person där som hetat Hawker... en enda välkänd person. Nu måste väl också han minnas Tristram? Sköterskan var säker på att Eldridge inte var särskilt intelligent, utanför sitt arbete, men fallet Tristram Hawker hade aldrig riktigt tystats ner. Var det möjligt att den här kvinnan inte bar med sig den minsta rest av den ondska som sonen måste ha ärvt av henne? Var det möjligt att hon verkligen hade avsvurit sig allt det som hennes son representerat en gång? Sköterskan trodde inte det. All ondska kommer någonstans ifrån. Tristram Hawker hade inte fötts till att bli en rebell, en kättare och en demon. Och mr Hawker var försvunnen, men de skulle aldrig hitta honom igen.

-Bara Anderson, viskade kvinnan och det fanns verklig smärta i hennes ögon nu.

Nej, hon ville sannerligen inte kännas vid det gamla namnet. Sköterskan log inåt igen, fast hettan gnagde sönder hennes nerver.

-Och förnamn, då? fortsatte Eldridge vars leende hade börjat stelna.

-Lyla Elvira, sade kvinnan och verkade sjunka tillbaka in i någon klar ljus dröm. Elvira efter mor, förstår ni... men Lyla... det är så fångigt...

”Ja, fångigt”, tänkte sköterskan. ”Ja, individualistiskt, farligt, djävulskt... den där kvinnan är också en rebell, inte sant? Tristram Hawkers mor. Blek och rädd, för hon vet att hon är svag efter förlossningen, och här på sjukhuset kommer vi att kunna skada henne hur mycket vi vill, döda

henne, utan att hon kan försvara sig.” Det hjälpte att tänka så, men samtidigt var hon så säker på att hon hade fel. Vissa människor hade ingen förmåga att bli rädda. Och barnet? Hur kunde kvinnan veta att läkaren inte redan hade avlivat det där barnet? Eldridge skulle aldrig göra något sådant, det var klart. Han ville aldrig se det blod som nödvändigtvis måste utgutas, en märklig skräck hos en läkare. Men sköterskan hade lärt sig att tolka de blickar hon såg. Vem ville låta Tristram Hawkers syster leva?

-Det var efter älvan, fortsatte kvinnan och log som om hon såg något underbart genom de fräna slöjorna av böljande hetta. Den lilla älvan... på TV...

-Ja, Lyla, sade Eldridge. Fén Lyla. Ni såg det programmet när ni var liten, inte sant, ms Anderson?

-När jag var liten, ja, sade Crystal Anderson långsamt och blundade nu. Det var före kriget, före alla krig... vi besökte Amerika en gång, och det var före bålen, före Reverend Folkestone och bokbrännarna och avrättningarna på TV, det fanns en kyrka... men den var liten och vitmålad, och hade en målning av Jesus på korset som var från sjuttonhundratalet... och ingen hotade oss med pistoler, och ingen stympade oss som de gör med utlänningar nu för tiden... gränserna var öppna då, ingen talade om kätteri och helvetet, och det fanns platser där de sade att de hade bränt häxor men det var ännu längre tillbaka, i Salem där det låg små instängda byar som nästan skrämde mig... men det var efteråt som de visade Fén Lyla. Jag måste ha varit äldre, för när jag var i Amerika, som hette Enade Staterna eller något på den tiden, var jag knappt tio. Och jag var tjugo när... när... mamma började prata om att amerikanerna skulle hejda historiens gång, och jag trodde att hela världen skulle bli som Salem, gammal och instängd... jag bodde i Sydney då, och premiärminister Fergus var i TV, stel och allvarlig, och sedan visade de bilder från Nya Helgade Staterna, bålen som gjorde himlen mörk med sin rök, och deras präster som skrek om kätteri, om hädelse, och de höll upp sina bajonetter... jag minns... på bajonetterna hade de spetsat händer, de högg händerna av de fångar som erkände och slapp bålet, och på handflatorna fanns svarta kors... jag tror att de brände in dem innan de högg av händerna, jag tror...

-Det var barbariskt, sade Eldridge medkännande. Allt det kommer att gå över så snart vi vinner kriget, ms Anderson. Deras medeltida barbari, bokbålen, High-Reverend Folkestone och hans efterträdare... det kommer att sluta.

-Nej, mumlade den fruktansvärda kvinnan. De slutade med Fén Lyla på TV för att visa reportage om kriget... jag satt där, och mina småsyskon... fångar som fick gå fram till kameran och gråta och svära på att de aldrig mer skulle gå från den sanna vägen utan vara trogna Herren och Kyrkan och Folkestones församling... bara ni inte gör något mer med oss, snälla, bara vi slipper brännjärnet och skalpellen och de stora, tunga rökmassorna... det sade de aldrig, förstås, för det stod alltid soldater bakom dem, och en gång slog de till en man när han stakade sig när han läste sin trosbekännelse, och han kunde inte, de hade slagit ut hans tänder... eller dragit ut dem. Det kommer inte att sluta om vi vinner. Det kommer bara att bli andras händer på bajonetterna, doktorn. Andra fångar inför TV-kamerorna. Tristram sade...

Sedan verkade hon svimma. Kanske skulle hon vakna snart och ta tillbaka allt det hon sagt. Kanske.

-Hon var mor till Tristram Hawker, sade Eldridge och fick det inte att låta som en fråga. Det visste ni väl, Annetta? Helt oskyldig, förstås, inför Rannsakingen. ”Han flydde från mig och sin far, sällskapade med sina obehagliga vänner, vi kunde inte göra något...” det sändes förstås på TV, de allmänna sändningsblocken, alltihop. Men alla säger att de är oskyldiga, inte sant?

Han ville inte säga det. Det skulle inte bli han som sade de magiska orden.

-Vi kan döda henne, sade sköterskan och var en smula stolt över att hon sade det så lugnt nu för tiden. Smittohärd. Dåliga influenser... Herrens hand verkar också i Pearlreef, doktor Eldridge. Också här vill Han se de av Sina utsända som offerar allt för att skydda Hans stat.

Smittohärd... det var för hett. Så fruktansvärt hett, svetten rann längs varje hårstrå på hennes huvud. Och naturligtvis trodde hon inte på allt detta prat om onda influenser och de otrognas smitta som spreds med tal, med blickar och med förbjudna meddelanden genom Andra Herraväldets städer. Det var sådant prat som man matade folket med, och ungdomarna, och de okunniga, sådana som skulle hållas i skräck för att de skulle ha vett att lyda. Det *fanns* ett slags smitta, förstås, i hjärnan på en kvinna som började med att yra om glömda animerade féer och övergick till samhällsfientliga paroller som om hon inte förstod hur mycket hennes liv var värt.

-Och barnet? sade Eldridge som trots allt var svag och vek när han konfronterades med de starkare.

-Barnet kan få leva, sade sköterskan. Ingen mening med att slösa med ännu ett liv. Dåliga gener... dåliga gener, det var bara den Mörka Tidens sätt att tala om Herrens straffdom, som ärvs från fäder och mödrar, inte sant? Det var inte dåliga gener som fördärvade Tristram Hawkers själ. Det var att bli uppfostrad av föräldrar som... ja, det behövs inga kommentarer. Se på henne. Med all sin sanna tro och sina barnsliga idéer om fred och rättvisa är den kvinnan en smittohärd. Och maken hennes, den gamle, var ännu värre.

-Jag har förstått att man aldrig hittade mr Hawkers kropp, sade Eldridge och rättade försiktigt till lakanet över kvinnans magra siluett.

Sköterskan nickade. Nej, hon trodde naturligtvis inte på talet om smittohärdar, och de rättrogna hade aldrig något att frukta, inte från tortyr och avrättningar, inte från halvgalna rebellers yranden... men... när hettan var så kvävande, som om den pressat den sista mängden syre ur luften, och när samma hetta förpestade ens hjärna... då kunde man *se* hur den vidriga smittan, sjukdomen som skulle krossa Nya Herraväldet och bana väg för High-Reverend Folkestones segerrika trupper in i Sydney och New Perth och Pearlreef, steg som ett fläckigt giftmoln från den sovande kvinnans halvöppna, tunnläppade mun. Sjukdomen var kätter, hädelser, *oliktänkande*, allting. Hon kände sig smutsig bara av att vara i det här rummet. Hon ville hem.

-Den kommer inte att hittas.

Hettan skulle kunna döda henne. Hon tvingade sig att tala snabbt, och därför lät orden grymma.

-Och det vet hustrun om? sade Eldridge och kunde inte undvika frågetecknet nu.

Sköterskan skuggade ögonen med handen. Hur kunde hon veta... hettan gjorde hjärnan dunkel, på samma sätt som den förvrängde hennes syn. Hur kunde hon veta att det inte fanns något slags smitta, trots allt? En smitta som skulle sprida sig till Eldridge, som redan var så mjuk och veklig, och vidare till henne. Det skulle inte krävas mycket för att döda Crystal Anderson, det var hon inte värd. En snabb, glittrande skalpell skulle göra slut på hennes problem... men blodet skulle kunna rinna över hennes händer och fräta som syra. Svart, glimmande blod, som från en demon. Det skulle föra med sig smittan in i hennes kropp, genom hennes porer, och sedan upp i hjärnan och själen. Hur kunde hon veta att kvinnan inte var vaken och lyssnade? Hon strök bort luggen ur pannan med ena handen. Den kändes tung och våt.

-Hon vet att mr Hawker inte kommer tillbaka, ja, sade hon. Hur som helst är det onödigt att avliva barnet. Hon kan skickas till ett barnhem, till en försvarsskola senare... kanske ett institut, om hon visar sig vara för intelligent för att kunna slösas bort vid frontlinjerna. Ni vet ju det där, doktor Eldridge. Hittills har hon ju inte utsatts för någon smitta, fast hon fötts ur en besmittad kvinnas moderliv.

Eldridge nickade gillande. Han var alltid en smula svag för högtidligt tal.

-Flickan är dotter till mr Neil Hawker också, inte sant? sade han. Avrättning... undanflyttningen av mr Hawker skedde för fem månader sedan... ja. Sedan gifte den här kvinnan om sig med den nye mannen, eftersom vi alltid tar barnen från ensamma kvinnor.

Ja, han lät skamsen, den mannen! Innerst inne var han en oliktankande själv, även om han låtsades vara så fast och rättrogen varje gång han sade något! Sjuksköterskan kände sina ögon smalna.

-Men jag tycker inte att vi ska göra oss av med henne, Annetta, fortsatte han. Maken borde vänta här utanför nu, och... jag avskyr dessa frågor. Folket måste få ha något att tro på. Människor försvinner, och de tror att det innebär att de skickas till arbetsläger. Regeringen anordnar bönegalor samtidigt som amerikanska fångar hängs uppe i Sydney, och folk vill ändå tro på frihet, på demokrati, på att Herren står på vår sida och inte Helgade Staternas. Vad var det jag skulle säga? Nej, kvinnan ska få leva. Jag ger henne ett nytt kort till Rannsakingen bara, för hennes själs skull. Du kan gå nu.

Han räckte henne namngivningsformuläret.

-Ska jag släppa in mr Anderson? frågade sköterskan och kramade hårt om den svala dörrknoppen.

-Det är fint, sade Eldridge och satte sig tungt ner på en stålårsstol under det glimmande öppna fönstret. Och gå ner och se till den fortsatte undersökningen av... Leila.

Han drog fram ett styvt plastkort ur fickan och vred det mellan fingrarna. Det hade Rannsakingens emblem påtryckt i silver, och var blekt enerverande rosa till färgen. Andra graden, något mer angeläget än de gräddvita förstegradskort som alla fick ut två gånger om året, men ändå inte särskilt allvarligt.

-Lyla, rättade sköterskan och kände papprets kliande struktur under fingertopparna. Lyla Anderson, inget mer.

-Ty riket är Hans, avslutade Eldridge och lutade nacken tungt mot stolsryggen.

-Ty riket är Hans, sade sköterskan och nickade och gick.

-Inga ärftliga sjukdomar, heller? frågade hon när hon kommit ner i laboratoriet.

Det borde ha varit svalare där. Luftkonditioneringen fungerade, fast den fladdrade och flaxade så att tankarna på mörka fladdermuslika vingar hela tiden dök upp i sköterskans trötta hjärna. Ingen hetta borde ha kunnat leta sig in i det mörka, kassavalvsliknande utrymmet, men ändå var det som att stå i en ugn. Hon kände hur det mörka gummigolvet stekte upp genom skorna, och de smala elektriska lysrören plågade hennes nerver lika mycket som hennes ögon, för de flimrade. Allt i laboratoriet var mörkt, till och med stoppningen på forskarnas kliande, gnislande snurrstolar, och skärmarna på datorerna som spred en plågsam, ickeorganisk lukt av bränd plast och varmt glas. Om det funnits några fönster skulle alla levande varelser i det lilla datorrummet verkligen ha stekts till döds, långsamt och ohyggligt smärtsamt mot slutet. Hon skulle kanske ha klarat sig längst själv, eftersom hon hade vita kläder, men allt svart kring henne skulle till slut ha blivit också hennes död.

-Nej, hon är mycket frisk, sade kvinnan vid proverna snabbt och ängsligt.

Hon hade nedslagna ögon, hennes ansikte syntes knappt när hon talade med sköterskan, men det var som det skulle. Forskarna, de som fanns kvar, var alltid mer undergivna än alla andra, vanligare som kunder på Rannsakingen, mer knäckta, skyggare. En icke-forskare var någon att buga för, också här i deras eget område, även om det bara var en undersköterska som själv blivit halvgalen av den eviga hettan.

-Får vi hoppas, sade sköterskan och fick en stunds befrielse från tröttheten av att se hur de andra forskarna vek undan som skrämde djur.

Ingen skulle ha kommit på tanken att ge en *forskare* en vit rock, eller ens låta dem bära civila kläder, så att de kunde blanda sig med folk och till och med lyckas fly ur det helvete de valt åt sig själva. Alla, både män och kvinnor, bar tunga, svarta klädnader som släpade över golvet och vars ärmar var långa och utdragna som hos onda medeltida trollkarlar i några av de glömda tecknade filmerna. På vänster halva av bröstet hade de en namnbricka, som sköterskans egen, men medan den var oansenligt grå och bar namnet "Annetta Butler", hade forskarna brickor i skammens lysande röda färg, svagt synlig i mörker, försedda med ett nummer och den hårda svarta texten: "Tillhör Andra Herraväldets vetenskapliga samfund. Försedd med sändare och larm mot avlägsnande". En rund bricka i samma röda nyans, alltid med samma nummer och Andra Herraväldets emblem i svart, var fastgjuten på ett stålband som löpte runt varje forskares hjässa, och syntes tydligt under det grå dok som också tillhörde uniformen. Här, i det klart upplysta mörkret, såg sköterskan tydligt alla ansikten, mycket bleka, för forskare som släpptes ut från kliniken var tvungna att dölja sina ansikten med svarta glasögon och slöjor som fick dem att likna muslimska kvinnor... fast ingen behövde frukta att det skulle ske förväxlingar, det fanns inte längre några muslimer i Pearlreef, ghetton hade tömts till sist.

-Och hjämundersökningen? fortsatte hon och vände sig mot den troligen manliga forskare som satt vid en av monitorerna.

Han vände på huvudet, men vågade inte riktigt se upp till hennes ögon. Hans skägg var ovårdat och verkade smutsigt, fast ljuset inte var bra.

-Jag vet inte, ms Butler, viskade han och svalde hårt. Jag sitter vid bokföringen... ser ni inte det? Sköterskan vågade kasta en blick på den skärm han satt vid. Det fanns text där, svart på vitt som i en prydlig faktura.

-Jag vet ingenting om datorer, sade hon nitiskt. Det är därför *ni* är här, inte sant?

De andra nickade häftigt, runda röda brickor glittrade, mörkgrå skyddsdok guppade. De var här för att göra det arbete som ingen i Andra Herraväldet frivilligt skulle ta på sig. De var här för att avtjäna straffarbete på livstid, i kläder som skilde dem från resten av mänskligheten, den i jämförelse nästan syndfria mänskligheten. De var här för att tjäna Herrens sak, från sitt helvete.

-Fråga Karen, fortsatte mannen lågt. Hon har kommit tillbaka med röntgenplåtarna.

-Karen, ja, ja, sade sköterskan och nickade för att ge eftertryck åt ord. Ms Karen, skulle ni vilja titta upp från er dator ett ögonblick? Hitåt. Det är här jag är. Stör jag, ms Karen?

En vagt kvinnlig gestalt vid en stor platt monitor tittade upp, sådär halvvägs som de alltid gjorde, så att hon verkade betrakta sköterskan skrämt genom emblemets runda, röda öga.

-Ni behöver inte, sade hon med darrande röst. Vi har det tillräckligt... jag menar... vi har också namn, ms Butler. Förlåt. Se här... det är ett intressant mönster vid bakre loberna...

-Ni kanske behöver en ny tid hos Rannsakningen, sade sköterskan med en glättad röst som inte lät vänlig medan hon betraktade den platta färgglada bilden.

-Vem av oss? frågade kvinnan med proverna och ryckte till som om hon ville ta tillbaka orden.

-Alla, fräste sköterskan.

Det fanns ingen stank av svett i laboratoriet, bara den där mekaniska lukten av plast och glas och metall. Forskarnas dräkter var av ylle, svartfärgat, och borde lukta som svettblött ylle brukar... men inga mänskliga dofter någonstans. Manliga forskare rakade sig inte, kvinnorna använde ingen parfym. Borde hon inte känna lukten av tvål, åtminstone? Eller någonting? Hon var omgiven av maskiner förklädda till människor, hettan kokade i hennes lungor, hennes läppar var täckta av läppstift som blivit till stramande lera, och hon var arg.

-Forskare, sade hon och låtsades inte ens intressera sig för röntgenbilderna på babyens hjärna. Det är det ni tror att ni är, inte sant, fast ni i själva verket är... slavar. Just det. Våra slavar. Och så snart staten inser hur lite nytta den har av era hädiska *vetenskaper*... inser ni vad som kommer att

hända då? Nej, det gör ni inte, va? Ms Karen, tror *ni* att det här barnets pannlober har någon betydelse i jämförelse med Herrens makt över dess öde? Svara då, så att jag får höra om du har någon plats i ett rättroget samhälle!

De var fler än henne men skulle inte göra något, inte om hon så slog till dem. Ja, hon skulle kunna sticka sin skalpell genom den där Karens öga utan att behöva frukta något, åtminstone inte från de där kuvade forskarna... men också forskares liv hade ett värde i Andra Herraväldet, så hon skulle inte skada dem hur mycket hon än avskydde deras ogudaktiga arbete. De var nödvändiga. Och de skulle naturligtvis inte skada henne. Det fanns behandlingar mot sådant. Sedan hade de sina emblem på band runt pannan, och de där emblemen var mer än ägarens bomärke. Det gick rykten... men sköterskan blev trött, bara av att tänka.

-Tinningslober, ms Butler, sade forskaren Karen lågt.

Hennes accent väckte åter ilskan, som börjat slumra medan sköterskan försökte få något sammanhang i bildernas klara, namnlösa, sammanglidande färger.

-Är du amerikansk? frågade hon.

Karen... nej, hon skulle inte tänka på dem som namn... forskarkvinnan drog upp axlarna under sin tunga dräkt, och knöt händerna djupt inne i mantelns klumpiga ärmar.

-Jag var förlorad, rabblade hon med en röst som darrade av någon framtvängad känsla, men Herren fann mig. Jag har gjort avkall på min syndiga tro, ja, jag har kastat den ifrån mig, och nu tjänar jag bara Andra Herraväldet, Herren min Gud och rättvisan, ljuset och sanningen.

-Bra, sade sköterskan. Tänk på det. Om du inte hade blivit tagen som krigsfånge hade du fortfarande vandrat på syndens vägar. Herrens vägar är outgrundliga.

Sedan gick hon. Hon orkade inte intressera sig för fler hjärnfotografier, eller dessa forskare som fortfarande inbillade sig att de hade något människovärde eller något slags inre styrka som inte Rannsakingen slipat bort från dem för länge sedan. Inte nu när hettan bultade på hennes förstånd. Hon ville hitta en spegel och ta på nytt läppstift, eller ännu hellre tvätta av det gamla. Hon ville dricka kallt vatten, hon ville gå hem. På vägen ut ur laboratoriet hörde hon ett skrik som slet sönder hennes nerver... men det var bara ett kraftigt spädbarns skrik, som inte kom sig av andra plågor än förvirring över den märkliga världen runt omkring. På ett röntgenbord låg en stor nyfödd flicka, bullig och rund, rödflammig och med en liten virvel av svart hår på huvudet. Kanske var det rentav Lyla Anderson själv. Sköterskan förstod inte varför hon skulle bry sig. Hon var inte intresserad av barn... eller av någonting, nu. Men det var till kliniken som sjuka kom, och utslagna, och människor med problem, och på varje avdelning fanns det någon som hon, någon som kunde notera allt, allt som skedde bakom läkares och sköterskors och patienters irrande ögon, och veta när någon behövde ett silvertryckt kort eller bara skalpellens snabba glömska, eller en död som inte väckte lika stort uppseende, eller bara en tyst anmärkning på en lista, eller... ja, hon behövdes. När hon tänkte på sitt arbete på det sättet var hon nästan stolt.

Crystal lade försiktigt den persikofärgade filten över babyn så snart Michael hade lagt ner henne i den nylonklädda, blankt rosa barnvagnen. Om hon bara hade fått tänka på sig själv skulle hon ha fortsatt att hålla barnet... men det gick inte. Hon skulle ha kramat det till döds. Lilla, ljuva Lyla. Hade det någonsin känts så här att se på Tristram? Hade han någonsin haft ett så runt, dunmjukt ansikte, eller sådana underbara, fina händer? Naturligtvis hade han haft det. Hon visste det, men hon mindes inte. Alla minnen av Tristram hade suddats ut i hennes hjärna, och hon kunde tacka Rannsakingen för det, eller kanske den delen av hjärnan som utsöndrar glömskans barmhärtiga gift.

-Du kör, sade Michael och skrattade till.

Det var ett lätt förändrat skratt, som hon försökte att inte tänka på. Naturligtvis var han hög, nu när han hade något att fira. Han var skötsam i vanliga fall, tog knappast mer än något bloss freena i veckan, och en cromtablett för att orka med sitt stressiga arbete på Roc Airlines. Det var inget som man blev... konstig av. Crystal klappade honom försiktigt på axeln, och styrde barnvagnen långsamt genom Mary's Hospitals mjukt blåfärgade korridorer. Inte ens här var det svalt. Solen stekte som en hel galax av hetta genom de stora fönstren till höger, och Crystal höll barnvagnen i den smala strimman av skugga nära väggen, som bar en stor fresk med scener ur Bibeln. Till och med i denna tunna, mörka rand av befrielse lyste barnvagnen, rosa som freenadrömmarnas sockervaddsmoln. Rosa som det silverstämplade kortet hon fått av den trevlige, solbrände doktorn... det låg i hennes jeansficka nu, men hon kände det som en oroväckande beröring mot höften. Styvt och vasskantat som ett lånekort, för hon hade varit ung på den tiden när det hade funnits bibliotek som hade varit öppna för allmänheten, allt man behövde var ett kort med sitt eget namn på, och under streckkoden hade hon sett de finstilta orden: "Australian Libraries Corporated". Det var märkligt att känna sitt förflutna komma tillbaka, när hon segade sig fram genom den vänligt krökta korridoren med en tung barnvagn framför sig och en halvmedveten, ny make bredvid sig. Tillbaka genom ett märkligt, splittrat liv, på samma sätt som de bländande solstrimmorna på väggen formade blå och vita skuggor av Bibelns berättelse om de judiska slavarnas lidanden i Egypten. Ja, det hade funnits bibliotek, och inget som hette Andra Herraväldet, och inget som hette Hjärtanas Rannsaking. Herre Jesus, som hon... som hon tyckte illa om Rannsakingen. Fanns inte mycket att göra åt. Svagt käril, individualistiska strömdrag under ytan, en otrogen feghet som kläckte rädsla och motvilja i hennes hjärna. Hon skulle inte tänka så. Tänk på barnet i stället. Ja, barnet.

-Jag önskar att Neil var här, sade hon och klappade försiktigt den snusande Lyla på hennes vitduniga kind.

Om Michael inte varit hög som Manhattan skulle han ha surmat till och sagt något i stil med: "Ja, det är självklart, jag är också ledsen för din föredettas skull, men kan du sluta att tala om honom, en karl måste ju få ha sin stolthet, varför gifte du dig egentligen med mig?" Han var en hygglig människa, en sådan fin karl att dela resten av sitt liv med, och det var inte svartsjuka, det var det ofattbara att han skulle hjälpa till att uppfostra Lyla, Neils barn, som avlats några månader innan Neil... försvann. Det var inte det ordet hon tänkte. Michael var rädd, dessutom. Inte rädd för henne, knappast, men rädd för de skuggor som samlats kring henne, Neils skugga, och Tristrams, förstås. Neil. Tristram. Nu hade Crystal åkallat dem, genom att tänka deras namn, och åter svävade de kring henne som minnen, förmimmelser, snabba syner.

Hon anade att han nickade, kanske åt något som hon inte kunde se, men hon fortsatte ändå.

-Neil ville alltid ha en dotter, sade hon. Han var glad för... den son vi fick, förstås, men han hade varit så inställd på en flicka. Vi hade redan bestämt att hon skulle heta Christine, efter mitt namn men ändå inte likadant, och så blev det en pojke... och vi hade inte plats för ett nytt barn, och inte tid heller. Vi tänkte skaffa ett nytt barn så snart... *han* var vuxen.

Hon var alltid noga med att inte nämna Tristrams namn, utom i sina tankar. Åh, Tristram. Plågade riddare, den tunna storögde ynglingen som inte hade något gemensamt vare sig i sina föräldrar, i skolan eller bland sina jämnåriga, ingen i Pearlreef, ingen i hela Andra Herraväldet. Allas fiende, mannen utan land -fast han var inte ens en man, bara en tonåring, knappt för gammal för att kallas pojke- som talade med gällt, plågat tonfall om frihet, om att få välja, om människovärde och eget ansvar, högt och tvångsmässigt, som om osynliga demoner tvingade honom att skrika ut allt detta. Det gjorde outhärdligt ont i hennes själ, nu när hon åter frammanat minnet av honom. Också han måste väl ha varit en baby en gång i tiden? En rund, knubbig, rödblommig liten klump av två föräldrars kärlek, med kraftig röst och bara en skugga av dunigt

hår, en fulländad mage och små förtjusande händer och fötter? Hon kunde inte minnas det. Alla bilder var utsuddade eller liksom genomskinliga, utom de allra sista, och dem ville hon inte se.

-Lyla, fortsatte hon lågt. Lyla Elvira, efter Fén Lyla... på TV... jag måste ha tyckt att den där lilla älvan blev en symbol för freden, för efter att kriget började inställde de nästan alla avsnitt. Tror du att det blir fred igen, Michael?

-Ja, sade Michael leende.

Smärtan var nog det värsta. Hon skulle ha bett om bedövning vid förlossningen, men hon skulle ju vara så *stark*, som indianynglingar som fick utstå tortyr innan de räknades som krigare, och sedan hade hon varit så upptagen med att skrika... ingen hade lyssnat, de hade väl struntat i henne, eller också tyckte de att Tristram Hawkers mor gott kunde lida för sina synder... det var paranoia. Det var det. Ibland var hon säker på att hon kunde höra folks tankeviskningar:

”Tristram Hawkers mor, Tristram Hawkers mor, Tristram Hawkers mor” som avlägsen, raspande drillmusik i bakgrunden, och för en månad sedan hade hon nästan drabbats av ett hysteriskt anfall när hygienvårdsverket hade kommit för att undersöka lägenheten och hennes spruckna, glittrande hjärna bara vill höra orden: ”Nu är vi här igen, Crystal Hawker, och vi har ånkrat oss, vi tänker ta dig också, och din nye man, och ditt ofödda barn, för du är mor till Tristram Hawker och det är inte bara fädernas missgärningar som går i arv, barnens missgärningar fläckar av sig på föräldrarna, och den här gången blir det ett svart kort, ms Hawker. Svart kort till Rannsakingen, och du har väl känt sådana människor som gick in och aldrig kom ut igen?” Och den fysiska smärtan var fortfarande värst. Hela hennes underliv kändes sönderrivet, slitet, *söndernagt*, och hon kunde föreställa sig att saker bara rann ur henne. Trosorna, som ändå var av mjuk bomull, skavde som filar, och jeansskrevet skavde. Hon skulle aldrig kunna kissa mer utan att känna fruktansvärda smärtor. Aldrig kunna ha sex... det var en gammalmodig fras, men hon tänkte så ändå, hon som hade växt upp med bibliotek och i ett glömt land som hetat Australien. Hade något kunnat vara värt en sådan smärta? Och kortet skavde mot höften i sin ficka. Hon var tvungen att dra upp det, och då var hon tvungen att titta på det. Lyla verkade titta storögt på något över barnvagnen.

-Vad är det för kort? frågade Michael utan att kunna fokusera blicken på det.

-Rannsakingen, sade Crystal.

Hon var vagt medveten om att hon gjort något för att förtjäna detta. Hon hade sagt något... något om kriget, om hur hon och hennes glömda ansiktslösa familj hade rest runt i Amerikas Helgade Stater, som hetat något annat då, på den tiden när samhället knappt börjat bryta samman och kyrkorna fortfarande var gamla vanvårdade forntidsmuseer, före Folkestone och De Renande Eldarna. Något sådant hade hon berättat, när hon redan var på väg ner i glömskans stjärnbeströdda dimma och ingenting spelade någon roll, fast hon måste ha insett att den trevlige doktor Eldridge och sköterskan vid dörren inte glömde någonting. Då förtjänade hon det, då. Hon hade ett rosa kort, och det betydde att hon var dömd... dömd? Nu tänkte hon så där igen, som om en del av henne aldrig blivit äldre än den tonåring som tittat på Fén Lyla och inte haft ett enda bekymmer under sin välfriserade kalufs. Rannsakingen skyddade staten, och den skyddade henne från henne själv. Hon skulle inte kalla den ”Nya Inkvisitionen” eller ”Tankeläsarcentralen” något mer, i tankarna. Hon skulle inte tänka alls. Tankar var farliga. Så hon fortsatte, hit där golvet sluttade svagt, och svalde ständigt mot den eviga smärtan och betraktade kortet i stället, som om det bara var ett märkligt meningslöst föremål som någon osynlig varelse lagt i hennes hand.

Det var säkert gjort på samma sätt som ett av de gamla lånekorten, eller identitetskorten för den delen, fast i oroande rosa plast som den sortens urgamla cromptiller som bara hennes mamma hade kommit ihåg. Mamma hade sagt: ”Religion är inte värt att slåss för, Crystal. Bara för att

amerikanerna bränner böcker och bränner folk, och kallar sig Herrens tjänare, så är det inget att ta efter. Vår premiärminister Ferguson och deras High-Reverend vad han nu heter kan ta varann i hand, om de ska fortsätta på det sättet. Och varken Gud eller Jesus förändrar någonting, om de nu finns. All tro är bara som ett rosa piller, Crystal, ett lyckopiller, och precis som alla lyckopiller blir den giftig när man överdoserar den." Det måste ha varit före myndigheternas beslut att installera övervakning i lägenheterna... Herre min skapare, det var *tjugo år sedan*. Nye premiärministern hette Spencer och hade kunnat vara Fergusons tvillingbror. Och vem skötte businessen i Amerika nu? High-Reverend Folkestone Junior? Mycket möjligt. Hon skulle aldrig intressera sig för politiken igen, eller kriget för den delen. Nya rön sade att kvinnors hjärnor var i grunden annorlunda än mäns, och mer lämpade för enkla och mer fysiska uppgifter som inte krävde mycket energi, fast de rönen lät knappast nya, snarare uppgrävda. Nåväl. Hon skulle ägna sig åt att uppfostra Lyla, så att hon kunde se till att inte göra samma misstag som hon gjort med Tristram. Och hon skulle inte dra på sig fler Rannsakningskort, mer än de där gräddgula som alla fick två gånger om året. Andra Herraväldet var byggt på Rannsakingen, sade folk. Hur hade välmenande folkvalda kunnat tro, förr i tiden, att det gick att styra samhällen där staten inte hade någon makt över medborgarnas tankar?

Hon betraktade kortet, och såg att färgen verkligen var exakt samma som på barnvagnens plasthandtag. Silverstämpeln i mitten glittrade plågsamt när hon passerade genom solstrimmorna. I hennes hjärna var den inbränd, och brännmärket skulle aldrig sluta att smärta. Det var Andra Herraväldets emblem, ett plottrigt öga som uppbars av en örn inskriven i en stjärna, men kring stjärnan låg Rannsakingens taggiga strålkran, innanför vilken en devis var skriven i gotiska bokstäver. Omöjligt att läsa, när det brännande ljuset glittrade på plasten, men Crystal visste det redan: *Inquisitorium Cardiam*. Hjärtanas Rannsaking. Hon hade gått i skola på den tiden när latinundervisning fortfarande fanns, och historia, och många andra ämnen som var meningslösa nu, nu när det tusenåriga Andra Herraväldet lyfte sin strålkastarblick mot framtiden. Hmmm. *Inquisitorium*. Inkvisitionen? Och varför skulle hon bry sig? Hon hade fött sin dotter nu, smärtan kunde inte bli värre, snart skulle den sjunka undan... ja, hon borde vara lycklig. Det var lika bra att hon började redan. "Varför är ni inte lycklig?" frågade de alltid på Inkvisi... Rannsakingen. "Du är frisk, du är stark, det finns fortfarande mycket som ni kan göra för Andra Herraväldet, ms Anderson-Hawker. Hör ni det? Ni ska säga efter mig nu: Det finns så mycket som jag kan göra för min stat, min härskare, min Gud..."

-Jag avskyr Inkvisitionen, mumlade hon och fann nästan njutning i det där korta ögonblicket när hon kunde låta vreden välla fram som en eldvåg.

-Tråkigt, sade Michael och försökte få tag i sin dotters viftande hand.

Hon visste inte om hon kunde låta honom vara i närheten av barnet så länge han var hög... det var ännu ett ord hon inte skulle använda, men det var hög han var, och när hon var liten hade det inte funnits något som hetat freena, allt hade hetat "droger" eller "knark" och skollärarna hade hållit predikningar mot det, och lett stort och konstlat medan de sade: "Naturligtvis vet jag att *ni* här i klassen inte provar droger, men vi måste ändå informera tydligt..." fast de inte trodde på det ett ögonblick. Nu hette det freena, fri narkotika, så nu tog man det. Hon trodde inte att Michael tänkte skada sin dotter. Hon trodde inte att han tänkte alls.

-De har ingen rätt till mina tankar, sade hon. Mina tankar tillhör mig själv.

-Tråkigt, upprepade Michael.

-Tänk om de får för sig att jag är en dålig mor! utbrast Crystal och började bli trött på att tala med sig själv. Jag förstörde ju... de ansåg säkert att det var mitt fel, inte bara Neils. Och nu är det Lyla. Om de kontaktar myndigheterna så att de tar Lyla ifrån oss! Vad gör du då?

Michael log, snett och galet.

-Slåss tillbaks? muttrade han. Skjuter dem?

”Ja, vad annars?” ville Crystal fortsätta. ”Nya rön säger att våldsbrotten bara har ökat sedan de släppte vapnen fria, till och med de riktigt farliga vapnen, sådana som vi ska ha för att försvara oss med när invasionen kommer, men om någon vill ta Lyla... *mitt andra barn...* ifrån mig, ja, då ska jag slåss! Då ska jag visa dem! Ingen ska göra Lyla illa... eller Michael, för då ska jag...”

Glasdörrar gled åt sidan framför barnvagnens välvda suflett, och de vandrade rakt ut i Pearlreefs mer energiska, öppet fientliga hetta. Lukterna av sprit, liniment och målarfärg inne i kliniken blev märkbar just innan den efterträddes av odörer som bara ökade hettan, stegrade den tills det var omöjligt att förstå varför inga ångande kroppar låg i de smutsiga rännstenarna... bilavgaser, kvinnoparfym, mäns rakvatten, ruttnande frukt, soptunnor, starkare och mer brännande lukt av målarfärg, eller thinner eller något sådant, från ett trähus som verkade skevt som en underlig skulptur i en märklig abstrakt målning. Solen sträckte sina glödgade nålar ner mot jorden, från varje punkt på himlen. Det var omöjligt att andas, fast hon på något sätt fortsatte att leva, och inte ens den tålmodigt gnagande smärtan i underlivet kändes i jämförelse med hettan. En mörkt glimmande bil, en Brancha Suprema, dånade förbi och svepte längs trottoaren med en piska av drillymusik som verkade få folk att vika undan. Vid ett hörn där en vass strimma svart skugga låg över trottoaren vilade ett par ungdomar, tre pojkar och en flicka i förolämpande, trasiga kläder, som skrek tillmälen till familjerna utanför supermarketen och lyssnade på sina egna låtar, en billig svart CD-spelare som plågade omgivningen med något som Crystal inte ville kalla musik. Mary’s Hospital låg som en pryddig ö av mörkbrunt tegel i ett hav av lämningar från den Mörka Tidsåldern, tiden som kallats nittonhundratalet efter Kristus. Hettan förvandlade människor till vildar och hela staden till en uselt organiserad tortyrkammare. Pearlreef hade kallats för småstad, och någon gång i tiden hade det varit sant, för ingen hade råd att bygga mer, ingen hade råd att låta den växa sig ut över de torra, rödsmuliga slättmarkerna. Staden var som en smal skiva av Sydney nu, eller ett tvärsnitt av Melbourne. Trängseln skulle aldrig minska. Hettan skulle dröja sig kvar tills stadsborna skulle tvingas fly ut i öknen, som vilda törstande djur, för att dö där.

-Håll käft, ungiävlar! skrek en plågad man i kostym till de förvildade ungdomarna. Ni vet vad som händer annars, inte sant? De skickar er till fronten, inte sant, om ni har tur! Hör ni illa? Det är sådana som er som Herraväldet gott kan offra...

En av ynglingarna, som stod och drack ur en bucklig plåtburk med till hälften avflagnad etikett, spottade på den fläckiga trottoaren och fortsatte med att göra en skamlös gest, utan att ens se riktigt på den upprörde mannen, genom sin vildvuxna lugg. Flickan i gänget fyllde i med ett par invektiv som Crystal vägrade att ens erkänna att hon hade hört.

-Det blir svart kort för oss, skrek ytterligare en ung man som sällat sig till dem. Varje satans dag hör jag det: ”Sluta upp att störa de hyggliga stadsborna, unge man, så snart Rannsakingen får tag på din adress blir det minsann svart kort”. Så berätta nu då, mr Skicka-Ansvarslösa-Ungdomsbrottslingar-Till-Fronten! Vad händer när man får svart kort?

Crystal såg tillbaka mot sin svala, mörka spegelbild i de automatiska glasdörrarna. Hon hade fruktat för sitt liv under varje riktigt medvetet ögonblick inne på Mary’s Hospital, eftersom hon inte lyckats bli tillräckligt dum för att glömma de forskare som var instängda i sina laboratorier med sitt skamliga, förbjudna arbete, eller de patienter som aldrig lämnade kliniken, eller de sköterskor och läkare som noterade allt som hände med kalla, orörliga ögon. Nu ville hon gå in igen, för hennes minne hade redan rivits sönder av hettan, och hon ville tro att det var svalt där inne, svalt som i en pappbägare med isvatten, underbart och svalt och mörkt. Det hade varit tyst där, åtminstone, men nu... snart... och mycket riktigt, nu steg Lylas skrik mot den gulvitflammande himlen.

-Var tyst, då, utbrast Michael och försökte hålla för munnen på sin dotter.

Crystal knuffade bort hans hand. Luften var full av freenarökens märkliga övertoner, och ren bensin, och en vind som måste svepa ända från öknen, ren än så länge, visst, men smärtsamt deprimerande ren, den stekande röda dödens parfym, vinden som ylande lyckats slingra sig upp ända från helvetet. Hur skulle hon lyckas köra sin dotter hem genom det här... infernot?

-De krossar knäskålarna på er! tjöt en ung kvinna som bar en prydlig rosa dräkt men utan tvekan verkade sälla sig till de andra ungdomarna.

-På oss menar du, Rakie! vrålade ynglingen tillbaka.

-Och sedan sticker de ut ögonen på er! fortsatte Rakie.

-Det är läckert, flinade en tredje pojke. För att vi ska se ljuset, då?

-Håll käften! avbröt den mer ovårdade unga flickan. Jag tror inte att någon av er kan *föreställa* er vad de gör med kvinnorna...

-Jo, det kan vi, svarade den prydliga Rakie och gjorde en lite försiktig oanständig gest åt världen i stort. Det kan vi mycket väl, så säg ingenting nu, Lettie. Låt mig gissa. De... de... rakpermanentar ens hår?

En storm av jubel steg från den växande folksamlingen, och Rakie vred upp sitt glanslösa bruna hår i en tofs på huvudet och gjorde en storögd, skrämmande grimas.

-Sedan tvättar de av ens smink! hojtade Rakie och gned bort en smutsfläck på ena kinden.

Resten av gänget började klappa i händerna.

-De nya rönen säger att kvinnor blir våldtagna dubbelt så ofta som män! fortsatte Rakie och fick ytterligare en störtkur av applåder.

-Vi klarar det, sade Michael och vinglade en smula osäkert. Hon kommer inte att dö.

Crystal försökte tala lugnande till barnet medan hon körde barnvagnen framför sig längs trottoaren, men hon hörde inte sin egen mjuka röst. Oljudet skulle inte skada barnet, förstås, naturligtvis, men kanske ljuset... och hettan... suflettens skugga som låg över det lilla ilsket förvridna ansiktet såg så ynkligt tunn ut.

Och det gick inte heller snabbt att komma hem till våningen. Crystal rös till varje gång en bil stormade förbi, med ett svischande av en vind som bara tycktes bestå av avgaser och hettan djupt nere under berglagret. Ett par gråklädda poliser hade börjat uppmärksamma bråket vid affären, långsamt som halvvakna katter. De verkade rådslå om huruvida de skulle ingripa eller bara göra sin plikt genom att gå någon annanstans och inte riskera något. Crystal vände ständigt på huvudet, fast det var svårt att se när svettvåta hårtestar, i falskt gult som redan började bli svartbrunt vid rötterna, klibbade fast på själva ögonen och plågade dem med sitt frätande flott.

-Snuten! skrek en av killarna. Hänger du med, Rakie? Vi drar. Det ska inte bli någon tvångsinkallning för mig idag.

-Hyfsat, Dane, svarade Rakie och följde efter dem när de drog sig in på en sidogata. Och ingen bordell för mig och Lettie. Det gäller att ligga lågt, va?

Allt lät så glansigt och okonstlat, precis som teater när alla kan sina repliker så bra att de inte behöver tänka. Kanske var alltihop något slags autentisk gatushow, också de tveksamma poliserna och den kostymklädde mannen som nu stod och pumpade av ilska och gjorde rasande gester efter de flyende ungdomarna. Det var mycket möjligt. Pratet hade låtit som gatuslang från gamla filmer som Crystal hade sett som ung. Ja, det var inte omöjligt att de var skådespelare allihop, Rakie och Lettie och Dave eller vad de nu hette. Få ungdomar hade tillstånd att gå ut på gatorna nu, och man *såg* inte många. Det kom inte ens nya till arbetsanstalten, bara en eller två i månaden, magra, slitna, hopplösa ungdomar som inte kunde tillhöra samma art som det där häcklande gänget, självmant gående eller körda i purpurmörka minibussar med Rannsakingens emblem i silver på sidorna och dörrarna. Gode Herre Gud, hon skulle ge allt hon ägde för att kunna stå ut med att se de där bilarna utan att minnas hur hon sett Tristrams vita ansikte innanför

det sotade glaset i bakfönstret, det allra sista minnet: ”Mamma, hjälp mig, de kommer att tortera mig, mamma, det här förbannade satans fanatikerpaket i sina prydliga kläder... släpp mig då, era jävlar... mamma, *gör någonting! Mammaaaa!*” Hon snubblade fram nu, glömsk av alla fysiska smärtor, inte *helt* glömsk förstås, de gjorde sig hela tiden påmint... Michael hade tagit över barnvagnens handtag och sköt den framför sig, lugnt och koncentrerat... och Lylas paniska skrik åt den hårda verkligheten blandade sig med Tristrams sista paniska skrik i ett minne som var som en konserverad remsa av verkligheten. Det gällde att få hem Lyla nu, genom infernot av hetta och babblande röster, för att kunna vila ut i den underbara, grådunkla, svala lägenheten. Hon kunde inte fortsätta att tänka, hon stod inte ut, hon hade ett barn och skulle tänka på det... men det gick inte, Tristram var fortfarande hennes son, vare sig han levde eller var död, för han var ett barn i hennes hjärna. Den sortens foster gick inte att abortera, den sortens barn gick inte att låsa ute bara för att slippa dem. Hon hade fött honom, förlossningen kändes så nära i tiden att hon inte visste om de där skärande smärtorna i skrevet dröjde sig kvar därifrån... men det var arton år sedan. Hon och Neil hade uppfostrat honom, ödesdigert dåligt uppenbarligen, brottsligt dåligt, men ändå, och följt honom till barnhuset och skjutsat honom till skolan och hjälpt honom med läxorna, ätit middag med honom varje dag i sjutton år utom de där sista åren, när han stannade ute med sina otillgängliga kamrater och kom hem trött och smalögd på kvällarna. En baby, en liten pojke, en hastigt växande grabb i uniforma tonårskläder, och en ung man. Alla bilderna fanns i hennes huvud, och alla var sanna. Åh, dessa minnen, mer fruktansvärda än Rannsakingen, mer fruktansvärda än någonting. De hade kört iväg med honom... det var nästan ett år sedan, hon hade fått lite mer än ett halvår tillsammans med Neil och minnena innan även han kördes bort i en av de lilaglänssande *Futurum Nostrum Est*-bilarna. Hon hade bett, ja, hon hade *bett*, och sagt att hon skulle göra vad som helst om de lät honom stanna på arbetsanstalten, där hon hade sitt städjobb och skulle kunna veta att han fortfarande levde och inte plågades eller drevs för hårt. Hon hade tänkt... det gick inte att minnas vad hon hade tänkt. Inte att hon skulle kunna hjälpa honom att fly, eller få en chans att kommunicera med honom medan han svetsade eller borrarade eller gjöt maskindelar. Bara att hon måste se till att de lät honom leva, snälla, snälla, och bredvid henne hade Neil vädjat och bett med samma skräckfyllda toner i rösten. Rannsakingens utsända hade inte hånflinat, eller plågat dem med torra kommentarer om hur löjliga de var eller vad som skulle ske med Tristram. Det skulle ha varit lättare om de kunnat göra det, och om de kunnat glittra ondskefullt med sina blickar och liknat verkliga demoner i stället för vanliga, hyfsade män som skakade på sina huvuden och slog ned blickarna och sade: ”Vi har våra order. Arbetsanstalten är inte säker nog. Säg adjö till dina föräldrar nu, Tristram.” Och Tristrams vrål, en sjuttonårigs paniska skrik mot en grym och obegriplig värld medan dörren slogs igen så att hans ansikte bara skymtade bakom det tonade glaset som en vit skugga. Rutan var inte riktigt svart, också den var tonad i violett, svepningslila, hotfullt syrenmörkt, och när hon hade sett hans vita mask till ansikte, med bara tomma hål av smärta till ögon, hade hon vetat att han redan var död och att skriket hon hörde steg från det mörka, purpurflammande helvete där hans själ redan irrade, fast kroppen kastade med huvudet och hamrade på glaset med vita nävar.

- Vad är det du tänker på, Crys? frågade Michael och klappade henne oroligt på ryggen.

Hon var tvungen att vända på huvudet och se honom i ögonen, så att minnets grymma bilder kunde flagna bort och glida undan. Det var ett alldagligt mansansikte, fårat och rentav dystert, inramat av en vanlig brun frisyra och lockiga bruna polisonger, och med bruna ögon som alltför ofta fick henne att tänka på en sorgsen hund, eller kanske en gasell, i alla fall något sorgset och allvarligt djur. Han hade ingen anledning att se så nere ut, han hade inte sett de fruktansvärda bilderna som flockades som hungriga fåglar för att festa på hennes hjärna, han hade inte varit något mer än ett avlägset välbekant ansikte på flygplatsens markservice på den tiden när Tristram, och

sedan Neil, försvann. Men freenaruset var på väg att försvinna nu, och lämnade bara tomhet efter sig. Hon kunde ändå tycka om honom, nu när han var klar i huvudet och brydde sig om henne. Tycka om... men hon hade aldrig älskat honom, eller hur? En gång i tiden, kanske före Tristrams födelse, måste hon ha varit hett och lyckligt förälskad i Neil, fast hon inte mindes riktigt hur det hade känts, men Michael var bara en alldaglig, begriplig man, en överbliven ungarman som hade tackat ja till hennes vänskapliga förslag om att bli ett par så att hon kunde få behålla Lyla och slippa ensamheten. Underbara, välsignade Michael, oansenliga bruntonade polisongförsedde frälsare, skulle hon någonsin kunna få honom att förstå hur mycket hon var skyldig honom?

-Neil, svarade hon som om ingenting spelade någon roll längre. Neil och min son. Det är som en mardröm, för de tog Tristram för ett år sedan, och Neil några månader senare, och det bara kommer tillbaka. Men Michael...

-Jag är inte svartsjuk, sade han mycket stilla. Jag vet att jag har varit sådan... som om det var så manligt att vara svartsjuk på en död... jag menade inte så. Förlåt. Snälla Crys, var inte arg på mig.

Han rättade till sufletten på den rosa barnvagnen, som verkade vara utklippt ur en annan värld än den rökiga, skrikande staden. Lyla skrek fortfarande, varje gång hennes lungor tvingades ta upp en atmosfär som bestod av koldioxid och kolmonoxid, förångad plast, nikotin och ännu farligare, ljuvligare substanser. Snett bakom dem stod ett par prydliga kvinnor som kanske var yngre än Crystal, lutade mot en nerstängd energimatsbod, och sög passionerat på de smala, eleganta freenacigarretterna som köptes av sådana kvinnor som bar eleganta, svarta, kantigt tillskurna kläder och hade ögon som aldrig riktigt fokuserades eller blev klara, ens när de var vad man borde kalla "opåverkade". Lylas skrik gick inte förlorat i oljudet, det sällade sig till det. Pearlreef var den skrikande staden, blixtrande som pärlemorfragment i solen, och den dämpades inte ens av den dallrande hetta som förvandlade de eleganta rökarna till vajande onyxstatyer i en sjunken stad. Fina lilla barn. Hon var inte en halv dag gammal en gång, men hon smälte redan in i mängden genom sitt skrik. Halvt uppkörd på trottoaren stod en blågrå död Brancha, med bucklor i motorhuvuven och repor i lacken som långa, plågsamma knivhugg. En pöl av glassplitter stack nästan sönder Crystals ögon med sitt intensiva ljussken, och hon hörde det långdragna knastrandet under barnvagnshjulen och under sina och Michaels skosulor. Hon ville gärna tänka att detta var downtown, slummen, ett ghetto som förutom muslimerna och de andra otrogna utökats med de hopplösa, de desperata, de skräckslagna och de som inte hade någon mening med livet längre, de svarta kvinnorna vid energimatsståndet, den magre pojken i tolvårsåldern som försökte klättra upp på den sönderrivna markisen över en restaurang som gått omkull, det trötta framåtvacklande medelålders paret med en lysande skär barnvagn framför sig som skyntade i ett mörkt skyltfönster... alla. För hela Pearlreef var ett ghetto, ett slumområde, *The Downtown*. Något kändes knottrigt och gnisslande under hennes fötter, fast de passerat det krossade glaset. En glasskärva hade fastnat i sulan, och snart skulle den gnaga sig igenom och vidare in i hennes fot. TV-predikanterna sade att Herren älskade ordning. Det fanns ingen ordning i Helgade Staterna nu, det kunde de väl se i reportagen? Städer som brann, skrikande trasklädda arméer som höjde döda fienders kroppsdelar som troféer mot den rökdunkla luften, och motståndskämpar som stod på barrikader och sjöng eller begick självmord offentligt. Hela nordamerikanska kontinenten var en enda röra nu, en sörja av glöd och aska, till skillnad från det blankpolerade, fina, blodlösa Andra Herraväldet. "När de invaderar", sade biskop Carter på de stora skärmarna och log ett helgons vackra, lätt galna leende, "då ska vi besegra dem i öknarna och på slätterna, men Herrens hand ska leda våra trupper och nedslå våra fiender. Vår stat, vårt Herravälde, behagar Herren, ty minns Hans ord: Av deras frukt ska ni känna dem. Vilket är civilisationens frukter, om inte städerna, och vad finns det för civilisation i världen, förutom Andra Herraväldet? Kriget förs i våra städer, redan nu. I Sydney, i Melbourne, i New Perth och Adelaide, i Virago

och Margaret och även i de minsta städer i vårt Herravälde, förs kampen mot oordningen, mot kaos och det opassande. Herren söker era själar, mina barn, ja, Herren rannsakar era hjärtan och era hjärnor, och om ni blir befunda goda kommer inget att kunna hejda vår seger. Sök renheten, sök ordningen, och minns att vår kamp innerst inne inte gäller de amerikanska irrlärarna, som haft den hädiska fräckheten att kalla sin nation för de Helgade Staterna, utan det stora Kaos vars själ är Satan och hans anhang.” Och bilden på hans mjuka, fåraktiga ansikte hade växlat med lysande fotografier från storstäderna där Kaos hade slagits tillbaka och drivits ut som en demon ur en människokropp. Kakelblanka gator, dunkelt glimmande skyskrapor, friserade parker där trädstammarna var blanktvättade och där raka blomrabatter bildade eldfärgade kors och davidsstjärnor mellan grusgångar som glittrade av snäckor och slipad bärnsten. Inga fåglar eller andra djur, inte för att det fanns så mycket sådana i Pearlreef heller, inga barn, inga ungdomar, inga utslagna, bara välputsade äkta par och lydiga, identiskt kammade anställda, som arbetade för att det var roligt. Bilderna hade kunnat vara manipulerade, bara fotografier ur ett paradys som växt upp i biskop Carters och likartade människors snörräta blekskära hjärnskrynklor, men de var lika äkta som den urgamla, spruckna asfaltstrottoaren som den fortfarande rena rosa barnvagnen skramlade fram över. Det hade varit ett par år sedan hon hälsade på sin syster Bella i Virago, den nya storstaden som hade kunnat vara ett havsvattenpolerat Atlantis, uppspolat på en kilometerbred strand av diamantdamm framför en ren, oändlig, blågrönskimrande vattenyta som verkade som ett glimmande dansgolv i mörkt porslin, fast det ibland bröts av ett Guds mästerverk till våg, en skumkrönt krusning som växte tills den kröktes in i sig själv, som en vattentunnel, och sjönk ihop och dog vid strandens fötter. Crystal hade sett på det och tänkt ”Californien”, när hon mindes filmer som varit urgamla redan när hon sett dem som ung. Californien var en utdöd strimma på Helgade Staternas ärrade ansikte, punkterad av den kaotiska, rykande ruinstad som en gång påståtts vara Änglarnas Stad och inte hade räddats av några änglar när slutet kom, men i Virago levde mänsklighetens gamla drömmar om ett soligt paradys, på en vit strand där ingen tordes sola och i ett turkosglimmande hav som aldrig mer skulle lyfta sköldliknande bräddor med unga män och kvinnor i tajta lysande oblötbara underkläder. Ozonlagret var så gott som obefintligt här, Virago låg på universums skönaste strand till ingen nytta, men staden var ändå ett paradys, ett Atlantis med sina badkarsglimmande marmortrottoarer, eller ett Xanadu med sina isbleka torn. Det fanns inga utslagna där, inga som förstörts av freenabruket, inga handikappade, inte ens förkylda eller närsynta människor. Crystal hade inte velat veta vart de tog vägen, och hon hade inte frågat Belle om det, för Bella hade nästan ringt på Rannsakingen när hennes syster frågade om alla i staden var tvungna att bära de där vita, snäva kostymerna som liknade uniformer. Nej, det var de inte tvungna till, men alla kläder som fanns att köpa i Virago var vita, eller mycket blekt gröna eller blå, eftersom alla andra färger kunde missbrukas i underliga kombinationer och ge ett kaotiskt intryck. ”*Kaotiskt*”, hade Bella sagt, med en häftig brittisk accent som hon tydligen kallade fashionabel, och ett ögonblick hade biskop Carters blick lyst fram genom hennes mörkblå knivsuddar till ögon. Också poliserna i Virago var vitklädda, så att man nätt och jämnt kunde skilja dem från alla andra vitklädda, lackerade människor som patrullerade gatorna, rakryggade och med långa steg, och de var försedda med elpistoler som inte kunde orsaka märken på husfasader eller blodfläckar på gatorna. I Virago arresterade poliserna sådana som de inte kunde skjuta, och det verkade inte bekymra dem alltför mycket om de dödade någon som ändå säkert var skyldig till någonting.

Rannsakingmännen bar förstas mörkt violetta kläder, också där. Vissa saker ändrades inte. Och deras bilar hade samma mörka purpurfärg, och spelade samma fruktansvärda, tonrena musik...

Crystal såg sig omkring, runt i en värld som ännu inte hade nåtts av lagar om ordning och prydliga gator, och upptäckte att hon rös, men inte ens hon kunde säga om det var av motvilja eller... ja, något slags lättnad. De var tvungna att gå över en gata, och barnvagnen skumpade just över det smutsgrå mittstrecket när bilarna började tuta kring dem. Lyla måste ha gjort ett uppehåll i sitt skrikande, men det hade inte Crystal märkt förrän hon började igen, ett enda högt tjut som gjorde hennes ansikte litet och rött och som steg och sjönk med bilarnas signaler. Det var Crystal som sköt barnvagnen nu, och hon kände hur hennes händer knöt sig om handtaget så hårt att hon trodde att hon inte skulle kunna släppa.

-Ta det lugnt, ta det lugnt, sade Michael men hans röst var inte lugn.

Och så trottoaren. Den var hög här, eftersom rännstenen var nersänkt och blev till en spricka som säkert ledde ner i jordens innandömen. Hon var tvungen att trycka ner handtaget för att få barnvagnens hjul upp på den säkra kanten, och Lyla fortsatte att vifta med sina små röda händer i luften och skrika som om hon ville riva ner verklighetens murar och se vad som fanns på andra sidan. Och vad *fanns* där? En värld som var som Virago, alldeles polerad och tillverkad av marmor och kristall som inte hade något att dölja? Ytterligare ett minne kom tillbaka, snabbt och ondskefullt. Det hade inte *funnits* några barn i Virago, vare sig på gatorna eller i Great Memorial Park som var nästan lika stor som halva Pearlreef. Småbarn, visst, men från fem till tjugo års ålder hade man utgångsförbud, och inte bara det, man var också avskuren från alla egna aktiviteter. Femåringar sattes på barnhus högt uppe i skyskraporna, bakom säkerhetsdörrar som bara kunde öppnas med de kort som ledarna hade, och fick besök av sina föräldrar en gång i veckan. Belle hade förklarat det med stolt röst, och erbjudit sig att ta med Crystal när hon själv gick och hälsade på sina tvillingar Dean och Minnie i nästa vecka. Efter tre år på barnhuset gjordes de nödvändiga testerna på barnen, och de skickades till skolor som kallades internat och hade sin egen stadsdel, eller till yrkesutbildningar så att de var lämpliga för arbetsanstalten vid fjorton års ålder. Och arbetsanstalten... ja, allt sådant visste man ju. Den var inget annorlunda mot samma institution i Pearlreef, bara större, och bara fler unga människor som satt och slipade, borrade, sågade, sydde, stod vid rullband och slet bort sin ungdom och sin energi eftersom de inte fick välja. Kanske en eller två av de som hamnat där på grund av dåliga egenskaper eller fattigdom fick lämna stället när de var över tjugo, men hur klarade de sig sedan? Crystal ville inte veta hur det gick för dem i Virago, eller här heller för den delen. Hon kunde inte ens tänka "ungdomar" utan att se Tristram framför sig. Om Pearlreef hade varit lika organiserat som Virago, så skulle själva samhällets stålrustning ha skyddat honom från otillåtna tankar och upproriska handlingar. Han skulle gå vid hennes sida nu, vacker och slängig med sitt halvlånga, mörka hår och sin tankfulla blick, som då och då skulle snudda vid lillasystemens ansikte. Och hon skulle ha kvar Neil. Framför allt, hon skulle vara fri från minnena. Dessa ohyggliga bilder av hans vita, döda, skrikande ansikte som trycktes mot den sotvioletta rutan medan hans skrik sjönk undan i ett: "Mamma, mamma, mamma!" och de ohyggliga, plåtdånande tonerna fyllde världen...

Hon hörde dem nu. Åh, Herre Gud, allt hade varit en dröm, graviditeten, Neils försvinnande, det nya giftermålet med Michael Anderson från Roc Airlines, förlossningen och babyn Lyla i den sidenrosa barnvagnen. Hon var dömd att uppleva det igen, för nu hade hon vaknat, all barmhärtighet som dränkt världen i dimma skalades av henne, och hon stod hopsjunkna på gatan och tvingades se hur de släpade in Tristram i bilen, och han skrek, och tonerna, de dundrande tonerna från en svart orgel i helvetet...

-Crys, *stanna!* skrek Michael och hon såg den verkliga världen igen.

Om han ropat en tiondels sekund senare hade hon kört barnvagnen rakt ut på gatan, där en bil, ja, en av Rannsakningens bilar, så dunkelt purpurfärgad att den var mörkare än svart, körde fram med gnisslande däck. Den skulle ha slitit med sig barnvagnen, den oskyldiga gammalmodiga

barnvagnen med sin suflett som liknade en rosa soluppgång, och kanske henne också, eftersom hon förblindades av minnen och bedövades av den ohyggliga... musiken. Ja, musik måste hon kalla det. Det var inga sirener som på polisbilar eller ambulanser, utan dova, klara toner, nästan vackra när de inte skar in i varandra, som för evigt fick himlen att skälva med musiken till "Herren är vår seger". Åh, fanns det *en enda* natt på det senaste året när hon hade kunnat sova utan att höra den där psalmen fortsätta och fortsätta och fortsätta i drömmar som var för ohyggliga för att kunna stanna länge i hennes minne? Hon kunde inte ens höra Lylas skrik längre, men det måste ha fortsatt, för spädbarnets ansikte var skrynkligt och rött som om hon blödde innanför huden, ögonen var mörka springor fyllda av tårar och de mjuka röda händerna klöste i luften.

-Titta inte, sade Michael och lade en darrande hand på hennes axel. Älskling, titta inte, snälla du.

Då var hon förstas tvungen att titta. Rannsakningsbilen, vars silveremblem strålade som en gigantisk stjärna, var tvungen att väja åt sidan för en felparkerad bil som stod halvvägs ute på körbanan, och den mörktonade bakrutan var alltför genomskinlig i skuggan, innan en solstrimma bländade ut den till ett glitter av purpursvart. Ett ansikte skymtade där innanför, inte vitt och inte ungt, inte alls likt Tristrams, det var mörkhyat och verkade tillhöra en vuxen kvinna, men ändå... mörka ögon som ändå strålade av skräck som utplånat det sista hoppet, vita tänder som skildes åt kring ett ohörbart, synligt skrik, och händer som klöste och hamrade utan någon riktig kraft, kanske var kvinnan skadad, kanske hade hon redan bankat och skrikit så länge att hennes huvud var fullt av dimma och allt hon såg var samma violetta skimmer som täckte glasrutorna, kanske hade hon börjat förstå att hon inte kunde göra något längre. Herre Jesus, vad spelade det för *roll*? Hon var borta nu, Crystal slapp se henne, men hon skulle ändå inte sluta att skrika och slå på dörren tills den öppnades nästa gång, och hon föstes ut till... till... nej. Hon ville inte veta, för Crystal hade sett en son och en make försvinna på samma sätt, och det var mer än vad en tänkande varelse borde behöva göra. "Och Jungfru Maria vår seger är", varför var de tvungna att spela den fruktansvärda psalmen? "som Herren Jesus vid barmen bär", och hon skulle bli vansinnig om den inte slutade, "ty hos oss väl sviktar ej styrka, ej mod", hade inte mamma berättat att det var mest glassbilar som brukat spela musik förr i tiden? "för vårt folk och våra barn ska vi offra vårt blod." Hon tyckte om glass, nu när hon tänkte på det kunde hon känna suget efter något kallt och mjölksött nästan som ett fysiskt obehag efter någon sjukdom, för glass fanns bara i hennes drömmar nu, sådana lyxsaker var nästan omöjliga att få tag på så länge som kriget pågick och resurserna fick användas till annat, och det gick inte att få tag på någonting i Pearlreef längre... "Och alla Guds helgon vår seger är"

Den var borta nu. Hon kände tårarna borra bakom ögonen.

-Inte långt kvar nu, sade Michael nästan beskyddande. Det är otäckt, inte sant? Jag menar, att behöva köra henne genom den här staden... det är sådant man inte tänker på, förrän man har ett litet barn som verkar så oskyddat mot alla dessa avgaser, och den här förfärliga hettan... har du fortfarande ont, älskling?

-Ja, svarade hon. Jag skulle ha bett om bedövning. Jag måste sluta att vara så förbannat *stark*.

-Du är stark, älskling, sade han. Och hur är det... "i smärta ska du föda ditt barn"? Någonstans ur Bibeln, va?

De var framme vid dörrarna till hyreshuset, som låg i det område som var Pearlreefs rena och prydliga sida mot omvärlden, och snart skulle Crystal inte längre ha någon chans att säga det.

-Jag struntar i Bibeln, sade hon medan de sköt barnvagnen in i den stenplattsförsedda och ljumma hallen som inte var avlyssnad. Jag struntar i allting. Ingen får ta Lyla från... oss, eller hur?

Michael nickade häftigt, men han kunde inte dölja osäkerheten i sina ögon. Hon hade redan förstått att hur mycket han än lärde sig att älska Lyla, så skulle han aldrig glömma att hon inte var hans barn. Och vad skulle hon säga om det? *Hon* hade gift sig med Michael för att kunna behålla barnet, och slippa ensamheten, och av ingen annan anledning. Någon gång, många år in i framtiden, skulle hon vakna och tänka: ”Vilka var Neil och Tristram? De finns inte. De har aldrig funnits. Allt som finns är Michael och Lyla.” En sådan märklig tanke, men förbryllande vacker. Ljuset i hissen var nästan behagligt, och det kändes svalt här, äntligen svalka som rann över huden, som om hon aldrig skulle svettas igen. Radion i taket spelade en psalm, det gick knappast att få tag på annan musik nu, om man inte gick till svarta marknaden eller kunde få in utländsk radio, och det uppmuntrades inte. Det var i alla fall inte ”Herren är vår seger”, och det var väl allt som spelade någon roll.

-Det står något intressant här, sade Michael när han tog upp tidningen som låg slängd på det skeva soffbordet. Titta, Crys.

Crystal höll Lyla försiktigt i famnen och satte sig ner. Soffan var gammal, mögelgrön och nästan mjuk, men framför allt ville hon ligga ner nu, bara ligga och sova och hoppas att sömnen skulle suddas ut allt som kändes kantigt och skrämmande. Rannsakningskortet i fickan skar djupt in i hennes höft.

-Var? sade hon nästan ohörbart och försökte läsa den gråaktiga texten som skakade mellan hans händer.

Lyla gnällde och slingrade sig innanför hennes armar.

-Hudcancer, förklarade Michael och pekade på en rubrik som verkade upprepa sig över hela sidan. Biskop Jordan påstår att förtunningen i ozonlagret är Guds sätt att pröva oss. Malignt melanom drabbar bara de vars hjärtan inte är tillräckligt rena eller vars tro inte är stark nog. Det är Herrens sätt att skala agnarna från vetet, på samma sätt som han skalade jorden ren vid syndafloden.

Fanns det en smula ironi i hans röst? Det räckte med en smula. Crystal kände sin blick sugas upp till den urgröpning i betongväggen där en svart, ormliknande mikrofon stack fram sitt nyfikna huvud, strax ovanför det bleka oblinkande ögat på en övervakningskamera infattad i pansarglas. Nej... varför kunde hon aldrig lära sig? Hon hade inte sett sin spegelbild i linsen, men i sin egen hjärna hade hon sett sig själv utifrån, en kvinna med ett trött, skrämt ansikte och irrande, skyldig blick. Allt blev bara värre, vad hon än gjorde. Lyla fortsatte att gnälla, och hon lät den lilla flickan vila i sitt knä, knäppte upp blusen och drog upp behån... men det blev bara värre ändå, inte sant? Som om hon hoppades att de personer som fick se filmen -Rannsakingen kanske, eller polisen, hon visste inte vilket- skulle titta bort bara för att hon ammade sin dotter. Varför kunde hon aldrig vänja sig? Varför, varför? Och hon var tvungen att dra upp kortet ur fickan nu, men det satte sig på tvären och verkade hota att skära sönder det grova jeansstyget. Lylas mjuka läppar hade hittat hennes bröstvärta, och nu började hon dia, med hundvalpsliknande små smuttande ljud och en fast, obehaglig sugande känsla. Crystal insåg att hon hade glömt hur det var att amma, och med den tanken kom en som liknade den, men var mycket mer fruktansvärd: hade hon glömt hur det var att uppfostra barn också?

-Men hudcancer kan väl oftast botas nu? frågade hon och klappade sin dotter på det lilla ömtåliga huvudet. Jag kommer ihåg att den medicinska vetenskapen gick väldigt mycket framåt före krig... när min mamma levde.

Det var inte heller bra. Avbrutna meningar, och en blick som hela tiden irrade, ögon som tårades av den instängda kvävande hettan, och hela tiden det där svala ögat och örat på väggen som aldrig skulle lämna henne med sin uppmärksamhet. Det var mer än tjugo år sedan avlyssningen installerats här, så varför kändes det som om hon måste vänja sig på nytt varje dag?

-Varför ska man bota dem som inte är värdiga att leva? frågade Michael tillbaka och hade inga känslor utom en allmän dysterhet i rösten. Solen är Herren Guds öga, står det här, hans ljus på jorden, hans gudomliga och livgivande kärlek till mänskligheten. Om solen skadar oss så betyder det att vi inte förtjänar Guds kärlek. Från och med nu ska alla patienter som visat sig lida av malignt melanom genomgå en grundläggande rannsaking, och om man hittar själsliga fel och brister hos dem... så får de ingen vård.

-Herrens domslut, sade Crystal och ångrade sig genast.

Michael stirrade på henne, och hon hörde hur hennes tveksamma, nästan *ironiska* tonfall ekade tillbaka från mikrofonens sugande tystnad.

-Herrens domslut är det inte meningen att människorna ska förstå, fick hon fram. Forskningen ligger i prästernas händer nu, de så kallade forskarna har fått den belöning de förtjänar... ja, prisa Herrens domslut.

Allt blev bara värre, men åtminstone förstod Michael henne. Han nickade, en liten, varnande nick som även den skulle synas på övervakningsfilmen. Lyla hade slutat att dia, och Crystal rättade till behån igen. Rannsakingkortet låg och glittrade i skärt och silver på bordskanten nu, och på dess lilla genomskinliga fönster stod i silvertext klockslaget, 1520. För nära. Hon skulle aldrig kunna vänja sig vid Rannsakingen heller.

-På tal om forskarna, fortsatte han, så står det något annat här... ”Forskare avskräcks från sex”... ja, här var det. Biskop Randall har framlagt ett förslag om sterilisering av alla Herraväldets forskare, av båda könen. Operationen ska ske under... vad står det, under förödmjukande omständigheter och göra patienterna olämpliga till samlag i fortsättningen. Är det säkert att du mår riktigt bra, älskling? Du har jobbat hårt, alldeles för hårt egentligen. Kan inte Lyla sova i barnvagnen tills vi har fått tag på en barnsäng åt henne? Gå och lägg dig du. Jag kan göra té åt dig...

Smärtan hade satt igång att borra innanför hennes bäcken igen, men det värsta var egentligen inte den, utan vilken effekt den hade på hennes huvud.

-Du håller tidningen väldigt nära ögonen, sade hon lågt. Säkert att du inte ser dåligt?

Michael sträckte ut en hand och rufsade om i hennes hår, lite osäkert och klumpigt, som om han inte fötts med den genetiska kunskapen om ömhetsbetygelser och inte lyckats lära sig senare i livet. Hans hand var kall, nästan välsignat kall när luften kändes kokt, och märkligt stel.

-Visst låter det obehagligt, sade han tröstande och hans bruna ögon verkade se in i hennes huvud. Men de förtjänar inte bättre, förstår du. De valde, medan de hade chansen, och de valde att fortsätta att trotsa Herren, leka med Hans skapelse och... och de böjde sig inte för prästerna förrän det var för sent. Det finns amerikanska krigsfångar bland dem också, och folk från andra länder som kommer hit för att tala om för oss vad vi ska göra... döden är för lätt för dem, älskade Crys. Och vi behöver deras arbete, nu när de tjänar oss och inte längre tänker på att göra sig till våra härskare. Men de är ändå forskare, den lägsta kasten, dömda till helvetet och så vidare. De förtjänar allt vi kan göra med dem, inte sant?

Det var ingen fara. Hon visste att det inte var den riktige Michael som talade. Han var säkrare än vad hon var, för hans blick gled aldrig upp mot mikrofonen, men hon kände den i hans tankar. Nu böjde han sig fram över Lylas lilla mjuka, långsamt snusande kropp, och kysste henne på kinden. De sista ord hon anade innan hon kände den långa försiktiga kyssen var:

-Så säger prästerna.

Hon vred på sig, lyckades lägga ner Lyla på soffan, tog Michael om axlarna och viskade:

-De vill skrämma oss.

Hon visste inte om det gick fram riktigt. Det var naturligtvis inte de stackars forskarna som var ”dem”, men inte prästerna heller, inte bara prästerna... det var alla. Tidningarna handlade bara om

kriget nu, och om alla andra hot. När Michael räckte fram den till henne var det nästan plågsamt att se alla rubriker. Parlamentet röstar om förslaget att avlägsna ett öga på återfallsförbrytare... det måste nästan handla om tjuvar eller vandaler, de flesta andra brottslingar kördes bara iväg till Inkquisition... förlåt, förlåt alla möjliga tankeläsande apparater som kunde ha installerats i lägenheten, hon menade förstås Rannsakingen. De packades in i purpur-och-silverfärgade minibussar som körde in i garaget vid Örnögats Hus, och sedan såg man dem aldrig igen. Fler nyheter? Underjordisk liga förgiftar gravida kvinnor. En brinnande blixtröv drev långsamt från hennes mage och ner till underlivet, och hon klappade Lyla beskyddande, kanske för att känna sig trygg själv, fast Lyla fortsatte att sova. Underjordisk liga -var det *samma* underjordiska liga?- anses ligga bakom bordellhärvan i Brisbane. Den bordellhärvan hade hon inte läst om. Hon visste bara att i Sydney fanns en stor institution som kallades Hoppets Tempel, där män som sades ha fina anlag eller tillhörde höga samhällspositioner fick befrukta friska, unga kvinnor som av en eller annan anledning var olämpliga för alla ämbeten förutom att hållas instängda i celler stora som toalettbås utom när de var i tjänst. Det var inte samma sak, förstås, nej nej, det var ju skillnad på bordell och bordell. Och de hade börjat smuggla ner spik och nålar i energimat... inte de högt uppsatta hortorskarna, eller de stackars Hoppets Tempel-hororna, utan den underjordiska ligan som kanske inte ens existerade. Man skulle dra in pengar från bidraget som gick till jordbruk och naturlig matframställning, och i stället satsa på armén. Det betydde mindre riktigt kött och bröd och frukt och grönsaker, inte sant? Bara mer energimat, näringssprutor och hårda, kalla mineralplattor som smakade som att gnaga på gamla mynt. Nej, någon ville skrämja dem, men vem? Biskop Carter varnade judarna för att avvika för mycket från den kristna majoriteten, även om de hittills behandlats vänligt av regimen. ”Ni är Abrahams söner som vi”, var texten under ett utsuddat svartvitt foto där man kunde ana biskopens fåraktiga helgonansikte, ”men glöm inte att Jesus Kristus är Herren vår Guds son. Vårt Herravälde ska inte innefatta de människor som förnekar Sanningen. ‘Jag är vinträdet, och I ären grenarna’, säger Herren. Bara de människor som är födda inom Andra Herraväldet och ser Jesus Kristus som sin Guds son ska härmed räknas som Herraväldets medborgare.” Och strax nedanför en liten notis om att några dussin judiska medlemmar i en militant sammanslutning hade stormat en kyrka i New Perth, och blivit skjutna till döds av polisen. Crystal hade aldrig varit i New Perth, men det var verkligen en ny stad, det visste hon, helt ombyggd över ruinerna till det hundraåriga Perth som demolerats av bombplan någon gång samtidigt som ”Fén Lyla” slutade att sändas för gott. Det påminde säkert om Virago, en bländande vit klassisk mardröm som huggits ut ur en enda väldig månsten. Hade poliserna använt elpistoler eller gamla maskingevär när de mejade ner de där rebellerna som tydligen inte ens försökt skada någon människa? Och vad spelade det för roll? Kriget mot muslimerna och de andra otrogna var över nu, men det verkade förklaras nya krig varje dag.

Crystal lade sin dotter i barnvagnen och släpade sig in i sovrummet, utan att se efter vart tidningen föll. Hon ville inte tänka, inte på någonting, för då var det lättare att känna hur glömskan väntade, någonstans. En bit av henne som fortfarande var en tonåring hade lättare att ta över då. Hon kunde bara vila, lägga en kall salt mineralplatta på tungan, och försöka glömma den skavande smärtan i underlivet och alla de skavande tankarna. Hennes hjärna skulle bli som den betongvägg hon stirrade in i, ren och tom, för då skulle Rannsakingen vara över snabbare och inte göra så fruktansvärt ont. Och vad var det för mening med att tänka? Ingen kunde begära att hon skulle tänka.

Sedan upptäckte hon att Michael satt på sängkanten och försökte prata med henne. Han hade kanske aldrig lyckats inse att människor kunde behöva ensamhet.

-Hon är ett fint barn, sade han. Mycket frisk.

Han lät som något slags besökare som sade att barnet var vackert utan att ens ha sett på det. Hur hade hon någonsin kunnat tro att Michael skulle se Lyla som sin egen dotter?

-Och Lyla Elvira är ett vackert namn, fortsatte han. Men vi kommer väl att kalla henne Elvira, inte sant?

Crystal lyckades resa sig upp på armbågen, medan hon krossade mineralplattan mellan kindtänderna och svalde de kalla skärvorna. Det verkade som om Michael hade svårt att fokusera blicken på henne.

-*Har* du problem med ögonen? frågade hon.

-En smula närsynt, svarade han och försökte le. Det har jag varit sedan jag var pojke. Du borde ha märkt det vid det här laget, älskling.

Det spelade ingen roll.

-Vi ska kalla henne Lyla, sade Crystal. Det är min dotter... förlåt, Michael. Älskling. Förlåt, jag menade inte så. Men vad är det för fel på Lyla?

Nu kunde han inte låta bli att låta blicken glida till kameran och mikrofonen, som båda var upphängda på väggen över sängen, precis bredvid klockan vars gröna siffror visade 1450. Det hade kunnat verka som om det var klockan han tittade på... men nej.

-Vet du inte varför de slutade att visa Fén Lyla? frågade Michael och lät allvarligt bekymrad nu.

-Kriget, svarade Crystal och hann inte säga mer.

-Ja, kriget, avbröt Michael. Och den nya regimen. Premiärminister Ferguson som upphävde religionsfriheten, Andra Herraväldet, den nya behandlingen av forskarna... de kunde inte fortsätta att visa det där tecknade barnprogrammet, med den där lilla älvan och hennes kamrater, jätten Giark och den där halvtokige vetenskapsmannen som kom från framtiden...

-Xtrato, sade Crystal. Och de reste runt till fantastiska platser på jorden, och i rymden också, och sedan var det det där roliga avsnittet när Xtrato hade uppfunnit en tidsmaskin som inte...

-Det var för vågat, sade Michael dystert. Lyla hade sin grundläggande moral, om du kanske minns det. Alla människor är lika mycket värda, det finns ingen ursäkt för att skada en medmänniska. Kommer du ihåg Giark? Han hade en enorm träklubba över ena axeln, som jättar brukar ha, men han slogs bara med den när någon försökte skada den rosa fågeln, vad hette hon, Dodona, den rosa jättefågeln som han var förälskad i. Och kommer du ihåg Xtrato? Jag kommer ihåg att redan då pratade de vuxna om att i ett barnprogram förekom en forskare som var *positivt* skildrad, fast han lekte Gud med själva rymden och tiden. Det var farliga saker i ett barnprogram. Man vill inte att barnen ska få idéer, eller hur?

Crystal rullade över på sidan och lät blicken studsa ut genom dörröppningen till vardagsrummet, där en TV-skärm satt infattad i väggen. Över den deprimerande grågröna soffan hängde ett handtag i ett snöre, som nödbromsen i Linjens gamla vagnar, för att sätta på eller stänga av. På hennes mammas tid hade det funnits hundratals TV-kanaler, man hade praktiskt taget kunnat se vilken film som helst när man ville, eller vilket program som helst, underhållning eller nyheter. Nu för tiden fanns det en kanal, och underhållningen bestod av "Den nya musiken" på tisdagskvällen, ett kort kulturellt inslag med gamla målningar och kläder som kom mellan två av söndagens alla gudstjänster och böner, och torsdagens nattfilm. Nej, det fanns ingen risk för att Lyla skulle få idéer. *Ingen* fick idéer nu för tiden.

-Vila, sade Michael nästan sorgset. Du behöver inte gå än, Crys. Du är så trött. Egentligen borde ingen tvinga dig att göra något annat än att vila upp dig...

-Men jag *måste* gå! utbrast Crystal och reste sig upp fast det kändes som om glödande metallspetor kördes in i hennes lår när hon vacklade fram. Det känns som om det är över snabbare då!

Och hon kände sin blick dras upp mot övervakningskameran.

-Dessutom är Ramsakningen nyttig för ens själ, mumlade hon innan hon tog hissen ner i stadens flammande och levande hetta. Hej då, älskling. Ty riket är Hans.

Men naturligtvis skulle hennes verkliga åsikt aldrig förändras. Åtminstone... åtminstone gick det att hoppas på det. När hon var riktigt nere, riktigt ohyggligt plågad av minnena av Neil och Tristram och de purpursvarta fångbilarna som dånade fram "Herren är vår seger" i smärtsamma orgeltoner, tänkte hon "Tekniken har inte kommit så långt ännu." Teknik var något som inte existerade nu för tiden. Den låg i forskarnas händer, och forskarna existerade inte heller. De hörde till underjorden, till det helvete som det välordnade Herraväldet behövde för att ha plats till en himmel ovanför, och medan de fria medborgarna framlevde sina lyckliga, tanketomma liv uppe i sina rena marmorvita städer, gifte sig, födde eller avlade barn, uppfostrade barn, såg makar och barn släpas bort av gråklädda tomögda vakter och försvinna i en valkyrieritt av orgeltoner... samtidigt kämpade forskarna vidare, inlåsta i sina underjordiska laboratorier vilkas existens inte ens erkändes, och fördömde sina själar tusen gånger om medan de fortsatte att ägna sig åt de förbannade datorerna och den förbannade gentekniken och den förbannade kirurgin, och tålmodigt slavade med den uppgift som skulle göra Andra Herraväldet till det *enda* Herraväldet: att kontrollera människors tankar, utan någon tidskrävande tortyr eller hypnos eller freenadroger som skulle behöva förnyas hela tiden, så att ingen mer skulle tänka en farlig tanke.

Alla tankar var farliga, och därför försökte Crystal radera dem medan hon väntade i den skärande färglagda lobbyn till Örnögats hus. Det hjälpte naturligtvis inte, för hennes hjärna var ingen maskin. När hon försökte knuffa undan tankarna kom bara känslor i stället, förvirring och rädsla som kändes som en klåda innanför skallbenet, en trög kall skräck som inte försökte glömma vad det var som väntade henne. Svetten höll på att frysa till isdroppar på hennes kropp, för i Ramsakningslobbyn fungerade luftkonditioneringen utomordentligt. Det var kallt. Hon borde ha varit tacksam för det, men detta var fiendeland, Limbo, helvetets inkörspport, och här fanns inget som var vänligt eller behagligt. Väggarna var täckta med stora plattor av något slätt, plastigt material i den ohyggligt välbekanta purpurnyansen, mönstrade med ränder i klarare magenta, så att de nästan såg ut att vara strimmade med blod, men nylonmattan på golvet var långhårig, tufsig och strålände rosa. Det ständiga vinddraget, som kom från en hotfullt surrande fläkt, klitrade hennes svettoljiga bleka hårtestar mot pannan, och hon anade att hon såg skrämmande ut, som en dödska i en peruk av syntetmaterial. Det prasslande ljudet kom från ett par nummer av *Den Enda Sanningen* som låg på ett lågt runt bord, mörkbrunlackerat, där hon satt sig ner på kanten. Det fanns inga stolar här i hallen, och hon ville inte böja benen tillräckligt för att sitta på golvet. Smärtan var inte lika gnagande och outhärdlig nu, den hade sjunkit ner till värknivå men i gengäld spridit sig i hennes kropp. Varje cell plågades nu, varje atom verkade snurra i krokiga banor. Farliga tankar. Inga fler atomer, inga fler celler, ingen mer vetenskap... tro. Ja, tron var människans räddning när hon satt på kanten till ett lågt bord i en Inkvisitionslobby fylld av skärande färger, och väntade på att få sitt hjärta och sin själ ramsakade. Tionde Crystalboken, femtonde kapitlet, hundratolvte versen. Hon försökte be, men skräcken ville hela tiden skrika sina egna ord i hennes hjärna.

"Jag står inte ut med det här, snälla, kan de inte komma snart, om de inte kommer när jag har räknat till tio så ska jag springa ut på gatan och gå tillbaka till Michael, han förstår mig, han är som jag fast vi aldrig kan prata, jag lämnar kortet här och går... helvetets jävlar... nej, inte så, inte så, aldrig mer, det är över nu... Tristram och Neil, och de kommer aldrig tillbaka... men om de kommer och tar Lyla och Michael så ska jag... nej, snälla..."

Hon gick genom hallen och tryckte på knappen igen. Den var svart, med Ramsakningsembetet i silver mitt på, och gled lydigt in i väggen utan ett ljud den här gången.

Hennes vänstra hand kramade så hårt om det rosa kortet att hon var tvungen att titta på den gång på gång för att vara säker på att det inte sipprade blod ur den där smala strimman av huden som kändes sönderskuren...

Och så, när hon hade väntat ännu en stund till, för plågsam tid räcker alltid längre än vad man kan beskriva den, gled den mörka dörren med det silverglittrande emblemet upp, tyst, åt sidan. Varelsen som stod där hade ingen identitet eller mänsklig själ. Det var en man, kunde Crystal vara säker på, och han var ung, för hans ansikte som skymtade under en purpursvart huva var slätt och smalt, mycket renrakat, och eftersom hans ögonbryn inte syntes var det lätt att tänka sig att han inte hade några. Vad det nu spelade för roll. Hon ville inte resa sig upp, inte riktigt än, hennes hjärta pumpade fram kallt tunt blod i snabba svallvågor och slog som om hennes kropp hoppades på att något skulle rädda henne i sista sekunden, fast det inte fanns någon möjlig räddning. De meter som låg mellan henne och inkvisitorn kändes som mycket klart, mycket okrossbart glas, eller is kanske, för nu längtade hon efter gatornas sönderfrätande hetta. Hans hy var ljusare än hennes egen och mer instängt blek och ömtålig, men hans ögon var helt mörka kring pupillen, och det var så fruktansvärt lätt att föreställa sig att den där smala irisen skiftade i djupt violett, den också.

-Ms Crystal Anderson, inte sant? sade han fast det kändes som om hans röst nådde hennes hjärna som vågor av tystnad. Får jag se ert kort?

Ja, varför ville hon fortfarande tro att hon skulle komma undan? Ingen kom undan Rannsakingen, aldrig någonsin, och hon skulle suddas bort de där upproriska tankarna... *NU!* Det kändes som om hennes hjärna skrek.

-Här, sade hon och räckte honom det hårda plastkortet som var ett glimmer av skärt och silver.

-Tack, ms Crystal Anderson, sade han och visade henne vänligt in i ett av rummen innanför en kal och vit korridor.

Rannsakingensmän, eller inkvisitörerna eller vad man än ville kalla dem, hade sina egna sätt att tilltala sina patienter, eller offer, eller vad man skulle säga. Och de uppförde sig till hälften som vänliga sjukvårdare och till hälften som fångvaktare som kunde bli sadistiska när de ville få någon reaktion från fångarna. Crystal kände ett slags surrande darrning i sina muskler medan hon vacklade in i rummet. Hon visste att det inte syntes på henne. Hon visste att hon var blek, mycket blek, och lugn och orädd.

-Sitt ner, ms Crystal Anderson, sade mannens röst som var så likgiltig att den kunnat komma från en varelse utan någon kropp. Ni vet hur det går till. Ni har varit med om detta förut. Varför kom ni hit?

Stolen som fanns bakom hennes knäveck var bred, fjädrande och egendomligt bekväm. Ryggstödet lutade bakåt, ungefär som på en bekväm stol i ett flygplan, och det fanns armstöd vars tygbeklädnad kittlade en aning under händerna. Hon visste att tyget hade den där glidande nyansen mellan svart och purpur, men hon såg inte på den. Hon såg ingenting, bara en ruta av vit vägg över dörrens gamla, välbekanta grönljysande skylt med en vit stjärna och det vita ordet EXIT.

-Jag har genomgått en förlossning tidigare idag, sade hon och ville låta säker och bestämd. Läkaren, doktor Eldridge, tyckte att händelsen hade orsakat en sådan... oreda... bland mina känslor att jag behövde komma hit.

Det var viktigt att svara mycket uttömmande på alla frågor man fick, för då skulle själva rannsakingen vara över snabbare. Crystal visste inte om det var sanning eller bara önsketänkande, men... men... hon fick inte tänka alls. *Nu* skulle han ställa frågan. *Nu. Nu.*

-Ni har redan fött ett barn, sade han.

-Tristram, fick Crystal fram. Tristram Hawker, barn till mig och Neil Hawker, skulle ha blivit arton år gammal... om han fått leva... förlåt, men han var... kämpade mot det här... det var inte mitt fel!

Hon hade kunnat ge vad som helst för att slippa bryta samman, för det var så *skamligt*, det var som att kräkas i en buss eller bli förbannad och skrika rakt ut. Hon ville det inte. Det var så dumt, för Rannsakingen knäckte henne alltid, den skulle nödvändigt dra fram alla gamla plågor och glömda fador för att tvätta hennes själ alldeles ren... och det hade börjat nu, ohyggliga saker fick liv i hennes hjärna och det fanns ingenstans att fly.

-Gör inte det här, viskade hon bara.

Klor av stål hade låst fast hennes händer vid armstöden, och något kallt slingrade sig kring hennes panna. Hela tiden klamrade sig hennes blick fast vid den vita väggen och utgångsskylten, men det gröna och det vita hade börjat flyta in i varandra, och allt hon kunde höra var ett avskyvärt surrande som verkade stiga tills det måste spränga öronen och själva hjärnan. Dån... dånande... vågor som slår mot en strand, enorma vågor i glasigt turkosblått och grönt, vit sand, stjärnlysande vitt skum... staden Virago som var som ett fängelse där ingen vetat att han var fånge... allt sögs ur henne, allt. Allt. Hon kunde inte höra sin egen röst, men hon visste att hon talade hela tiden, eller sludrade fram det hon var tvungen att berätta, skrällen, alla de upproriska tankarna, och att hon avslöjade allt som måste avslöjas för att inte behöva fastna i kaoset och mardrömmarna för evigt. Det värkte i hennes käkar och läppar, i själva tungan, för hon skulle fortsätta att tala tills hon inte kunde längre. Fén Lyla, och jätten Giark och den vänlige galne vetenskapsmannen Xtrato och fågeln Dodona, och deras färgglada äventyr på TV på den tiden när Crystal själv var ett barn... bilder som hängde kvar i hennes minne med utspärrade klor, hur samhällsfientliga och omstörtande de än var... och Lyla II, Lyla, den älskade lilla Lyla som bara var några timmar gammal men som redan betydde allt för henne, så som Tristram gjort en gång... Tristram... Lyla... gode Gud, nej, det fick inte gå för Lyla som för Tristram! Hennes barn! Hennes barn! Varför skulle hon stå ut med att mista båda sina barn?

En ohygglig bild tog form i hennes hjärnas mjuka djup, men då hade hon redan skrikit tills hon kunde hoppas på att få svimma, för allt hon hörde nu var grymma dundrande orgeltoner som skulle fortsätta för evigt. Hon mindes inte namnet på psalmen, men musiken... musiken... den skulle förfölja henne, hon vågade inte hoppas på att den skulle sluta ens när hon dog, om hon någonsin fick dö. En gestalt släpades in i en av de purpursvarta bilarna, fast den spjånade emot, fasthållna armar ryckte och fötter i små, svarta skor verkade sparka mot skuggor när de lyftes från gatstenarna... men det var inte Tristram utan en mindre gestalt, en flicka, mörkhårig som honom och lika rasande, förtvivlat rädd, lika ung och medveten och dömd som Tristram, lika död, för när dörren slogs igen som till en svartlackerad krypta skymtade hennes smala, grå ansikte där innanför glaset, det svarta håret syntes inte längre, det var en döds-kalle med en fruktansvärd glöd djupt inne i de svarta ögonhålorna, och händerna som klöste på den svärtade rutan var benhänder. På en av dem satt en glittrande ring, med en juvel som var som brinnande blod. Musiken, dånnet, smärtan hade stigit tills Crystal nästan kände sig befriad redan, för det kunde inte fortsätta så länge till, människor hade dött under Rannsakingen, det fanns saker som man inte kunde se och sedan fortsätta att andas... och med något slags ofattbar kraft som inte hörde hemma i denna värld lirkade hon sig fri, slingrade och slog omkring sig och lyckades, för ett ögonblick som måste ha varat i mer än en sekund, sticka ut sitt skinnflådda och nästan sönderslagna huvud genom en rispa i mardrömsväven.

Ljuset, det stadiga elektriska ljuset, hade sjunkit ner till ingenting så att utgångsskylten glödde som grön eld, men bokstäverna hade förändrats och dragits ut till tecken som hon inte förstod eller ens kände igen, och på samma sätt hade inkvisitorn förändrats... han hade mångdubblats

som om det stod speglar kring honom, det fanns tre eller fyra gestalter på båda sidor om den skugga som var hans egen skepnad, men de andra hade ingen form eller några kännetecken, Crystals blick verkade glida undan från dem som om de egentligen inte borde finnas där. Deras röster följde med henne in i medvetlösheten som var värre än tomhet, men de lät inte *rätt*.

-Hon tog sig loss, sade en av dem.

-Det är ingen fara.

Den rösten tillhörde inkvisitorn, hon kände igen den... nej, så tänkte hon inte. Hon tänkte att den tillhörde honom eftersom den lät *mänsklig*. Nästan. Nästan så.

-Det räcker inte med bara smärta, sade en röst som hon aldrig skulle hitta några ord för. Smärtan är enkel. Inte ens om ni torterar henne till döds har vi någon nytta av det.

-Ni kommer att få det... åh ja, *det här* har bara börjat än.

Och Crystal började förstå att de talade om henne, och fast hennes läppar ryckte vidare i en ändlös litania, något om att hon tjänade Herren och det Andra Herraväldet, att hon aldrig skulle låta Lyla bli som Tristram, att hon skulle göra sitt bästa den här gången, uppfostra henne som ett barn borde bli uppfostrat, hon och Michael, vad som helst, vad som helst... trots det lyckades hon slå sig ut en gång till, men fast hon borde se det dunkla rummet och alla dessa främmande gestalter fanns det bara ett ansikte där, ett ansikte som inte ens var ohyggligt eftersom det var så främmande, något från yttre rymden eller från ett helvete som människan inte hade några begrepp om. Hon skulle aldrig minnas det så mycket att hon kunde beskriva det, men det förde med sig en dimma av tomhet och en lukt som av långsamt döende stjärnor. Avlägset. Så avlägset.

-Försök inte ta dig loss igen, viskade det djupt inne i hennes hjärna.

Och en tungspets gled mellan ett par läppar... hon skulle inte minnas vare sig hur tungan eller läpparna såg ut, i ett sådant ansikte, i sådana fall hade hon inte lämnat Örnögats Hus som en frisk eller ens nästan förnuftig kvinna, men just den där rörelsen skulle hon minnas. Den främmande... *skapelsen* hade slickat sig om läpparna som för att lapa i sig blod eller något annat som hon försökte att inte tänka på.

-Ni och er make ska uppfostra flickan bra, hörde hon en mänsklig röst säga ute i den värld där det fanns elektriska lysrör och utgångsskyltar. Hon ska inte få en chans att utvecklas till en sådan individ som er Tristram... blev. Ni ska ge henne en god, kristen uppfostran, trots det... trots det namn ni gett henne. Lyla, inte sant? Nå, säg efter mig: "Jag ska bli en riktig mor för henne, och min make ska bli en riktig far, hon ska inte få någon chans att lära sig att svika det Andra Herraväldet..."

Crystal upprepade det han sade, så lättad att hon visste att hennes röst skar sig och tårarna flöt över kinderna, för medan hon fortsatte att rabbla fram det hon tvingades säga bleknade mardrömmarna... den bleka, lågmälda, svala verkligheten kom tillbaka. Stolen hade släppt greppet om henne. Hon kunde resa sig upp, så ohyggligt vacklande och yr att det kändes som om hon flöt snurrande i tomma luften, hennes käkar tuggade av sig själva och hon blinkade häftigt för det var mycket ljusst, och hon ville se var de andra var så att hon kunde rusa ut mellan dem och kanske lyckas fly, eller falla och slå ihjäl sig, vad som helst bara hon slapp se dem igen...

"De andra". Varför tänkte hon så? Det fanns bara en, som nu fyllde i de uppgifter som Rannsakingen gett honom i ett arkivhäfte. CRYSTAL ANDERSONS JOURNAL, kunde hon se tryckt med tjocka svarta bokstäver på ett papper. Bara en. Och över dörren glänste ordet EXIT svagt i lysrörens gulvita sken.

Bok 1: Systrar och fiender

*No, the heart that has truly loved never forgets,
But as truly loves on to the close,
As the sun-flower turns on her god, when he sets,
The same look which she turn'd when he rose.*

(T. Moore, ur *Believe me, if all those endearing young charms*)